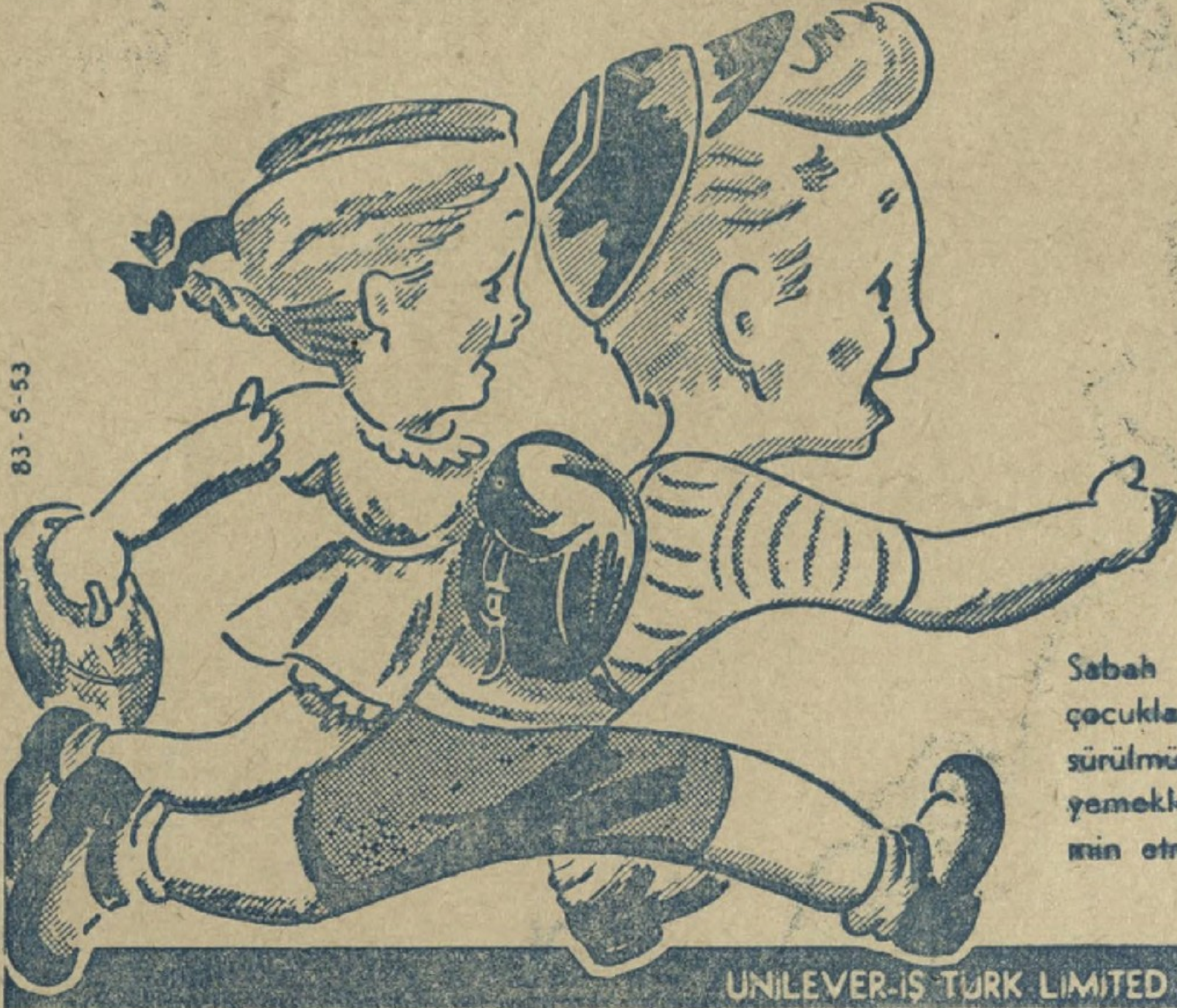

— Duydun mu, bizim Rüzgâr Tevfik çıldırmış...
— Yine iyi dayandı be... On senedir bu sanatta!...

000222

Sabahleyin mektebe gitmeden evvel..

Derste olsun... oyunda olsun, çocuklarınız her an enerji sarfediyorlar.
Sabahleyin, mektebe gitmeden evvel kuvvetli bir kahvaltı etmeleri lâzımdır: süt veya çay ile bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek onları fevkalâde besler.
Lezzetli, sâf, ve çocukların büyümeleri için elzem kaloriyi ve A, D vitaminlerini bol miktarda ihtiva eden, enerji kaynağı, SANA, onlara daima kuvvet verir.

Sabah akşam kahvaltılarında çocuklarınız ve siz bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yemekle ihtiyat enerjinizi temin etmiş olursunuz.

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY İSTANBUL

Aydabir'in 1954 Özel Sayısı

Türk mecmuacılığının eşini görmediği bir güzel ve zenginlikte, 3 matbaada birden gece gündüz, renk renk basılıyor.

GÜZEL BİR TEN CAZİP BİR İFADE EDER

NECİPBEY
Kremi Kullanmakla Güzellik
Sırrına Vâkıf Olunuz
Baylara: Traştan sonra şayanı tavsiyedir.

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından

000223

Akbaba siyasî mizah gazetesi

İnönüyü Ne Yapmalı?

Üç buçuk senedir, sık sık günün konusu olan bir mesele var: İsmet İnönü'yü ne yapmalı?

İç politikamızın bu çok mühim dâvasını, 14 Mayıs'ın başlarında ilk önce bir belediye reisi ele almış ve kendince en kestirme çaresini de buluvermişti: Asmalı!..

Eh, nasıl olsa mütareke yıllarında Kürd Mustafa Divan-ı Harbinin verdiği hazır bir idam kararı da vardı değil mi?..

Ama, nedense olmadı. Cezayı mı az buldular, nedir!

Aradan biraz zaman geçti, miting mi yaptı, nutuk mu çekti, heyet mi kabul etti, ne yaptıysa yaptı, yeniden öfkeleri kabarttı ve ne tuhaf, yine bir belediye reisi meydana çıktı, ortaya bir başka fikir attı: Sınır dışına atmalı!..

Bu yeni teklif karşısında, İsmet İnönü ne düşünmüştür, bilmeyiz. Ama onu sevenler, muhakkak derin, uzun bir ooooh çekmişlerdir:

— Oooooh, kelleyi kurtardı!

Ama, nedense yine olmadı. Göz önünden ayırmak mı istemediler, nedir!

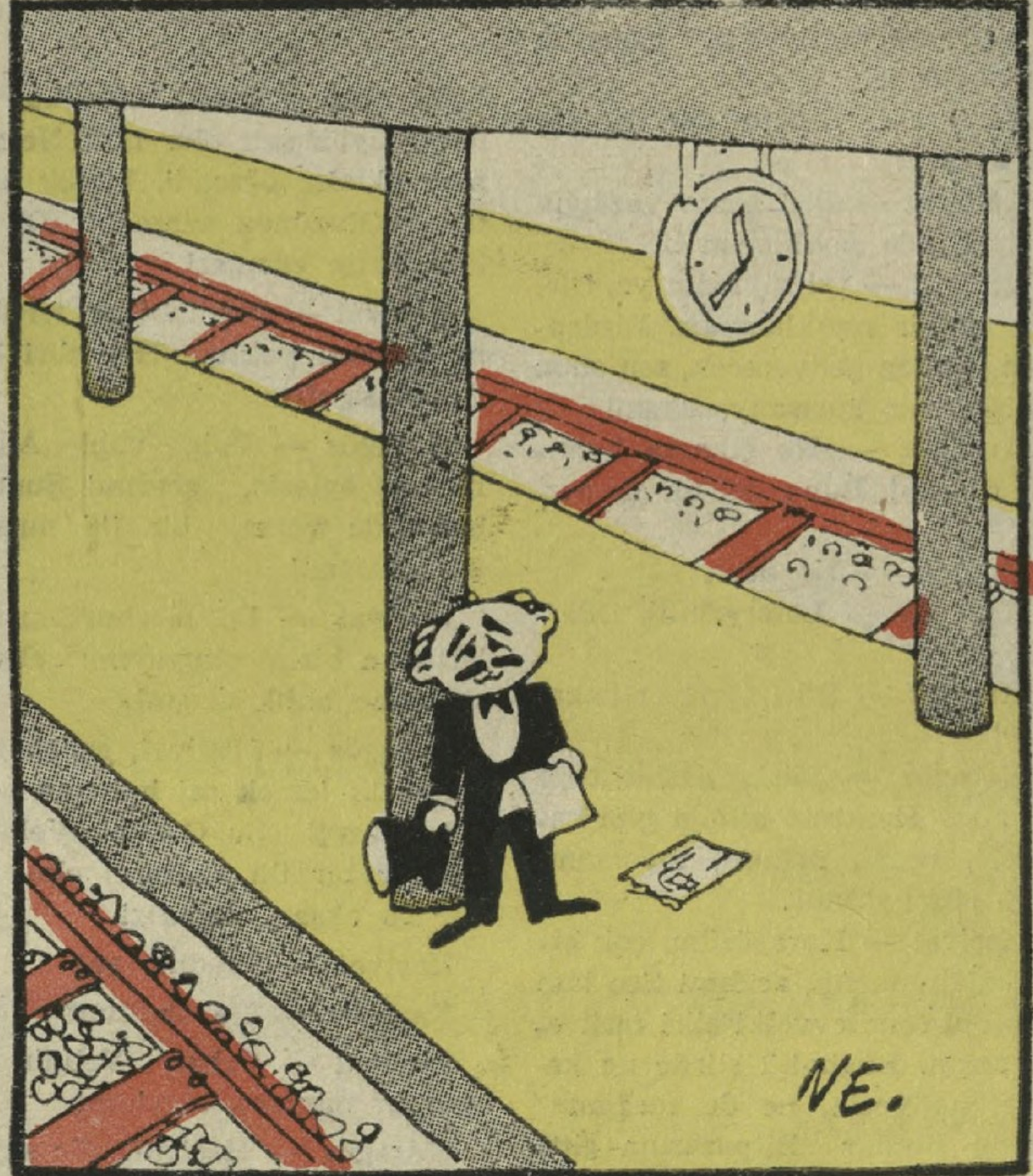
Derken efendim, geçen yıl, yeniden bir demokrasi galeyanı oldu ve bir başka ağız, bir başka hava tutturdu: Medenî haklarını elinden almalı!..

Bir üçüncü teklif, muhakkak sayın İnönü'yü de sevindirmiştir: İdam talebinden sonra, sınır dışı edilmek tehlikesi de ortadan kalkmış, sağ salim, yurd içinde kalması kabul edilmişti artık!

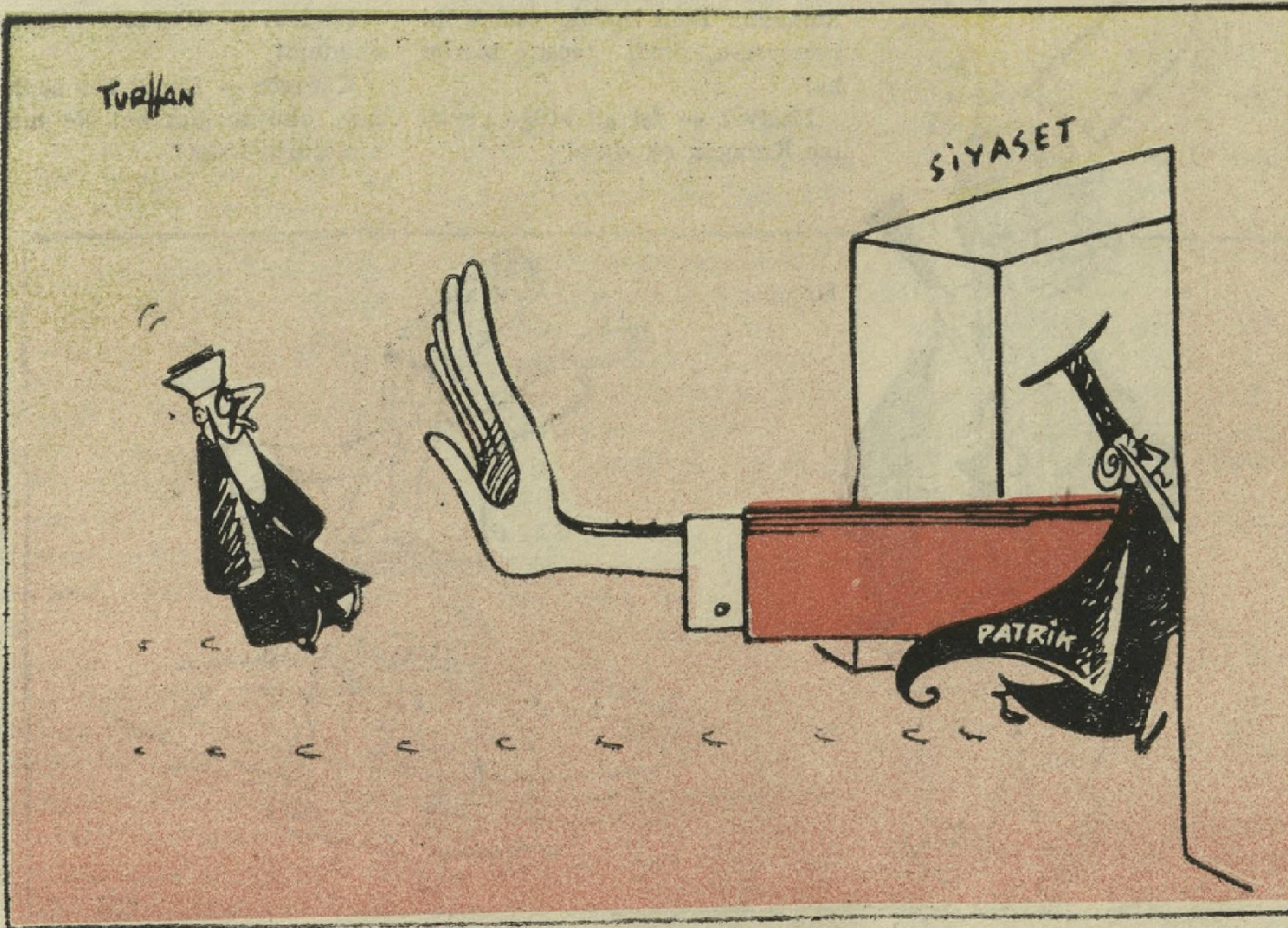
Ama, nedense, bu sefer de olmadı. Medenî Türkiyede medenî haklarından mahrum bir tek vatandaş bile bulunmasına gönüller mi razı olmadı, nedir!

Ve nihayet efendim, şimdi gazetelerde okuduğumuza göre, D. P. iktidarının dördüncü yılında bir dördüncü teklif daha hazırlanıyormuş: İnönü'yü mebus yapmamalı!..

ŞAHİTLİĞE GİTMEDİ DİYE VALİYE ÜÇ LİRA PARA CEZASI KESİLDİ (Gazeteler)

Vali — Elbette keserler... Teşyie gidip gelmekten şahitliğe gitmeğe vakit kalmıyor ki!..

DİN VE DEVLET İŞLERİ!..

Bu son tasarı bize bir şey ispat ediyor: Kim ne derse desin, partiler arası gerginlik günden güne yumuşamaktadır.

Ama, eminim ki, bu teklif de sonuncu olmıyacak ve yeni yeni yaklaşmalarla karşılaşacağız.

Peki, hepsi iyi, hepsi âlâ ama, mesele, hâlâ mesele olarak durmaktadır:

İnönü'yü ne yapmalı?..

Vallahi, bana sorarsanız, yapılacak bir tek şey vardır. Devleti de, milleti de, partileri de, hattâ kendisini de gaileden kurtaracak bir tek şey... Ondan sonra:

Sen sağ olasın sevdiceğim,
ben de selâmet!

O nedir mi dediniz?.. Eğer hâlâ anlayamadınızsa, benim ağzımı arayacağınıza, İnönünün, tatlı tatlı çarpan kalbini arayınız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

000224

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

— 37 nci FASLIN DEVAMI —

Hacivat — Böyle kafiyeli, vezinli olduktan sonra onu kim yazamaz? Çocuk işi bu!

Karagöz — Ay, şiirin kafiyelisi, vezinlisi çocuk işi de, seninki gibi vezinsizi, kafiyesizi, mânasızı mı büyük işi!

Hacivat — Elbette şiir dediğin böyle olur!

Karagöz — Ben senin yazdığın gibi rüyada sayıklarım be!

Hacivat — İyi söyledin ya, işte, şiir de bir sayıklamadır. Birdenbire içinden geliverecek, sen onun gelişine hiç karışmıyacaksın!

Karagöz — Ne çıkarsa bahtına demek! Buna şairlik demezler!

Hacivat — Ne derler?

Karagöz — Lotaryacılık derler!

Hacivat — Şiiri tarif et bakayım!

Karagöz — Şiirin nesini tarif edeyim? Herkesin bildiği gibi kafiyesi, vezni, mânası, mazmunu olan güzel sözdür.

Hacivat — Karagözüm, çok eski kafalıymışsın, acıdım! Sen bundan elli sene evvelki şiiri tarif ediyorsun. Bugünkü şiirde ne kafiye, ne vezin, ne de mazmun kaldı! Bunlar Bitpazarına gitti. Orada da müşteri bulamıyor. Rahmetli Orhan Velininki gibi şiir yazmalı!

Karagöz — Orhan Veli dediğin kim? Bu da mı evliyadan?

Hacivat — En büyük şair!

Karagöz — Ya? Hiç ismini işitmemişim! Vefat etti demek! Ne kadar oldu?

Hacivat — Üç sene!

Karagöz — Yakın zamanlara kadar muammer olmuş! Kaç yaşında vefat etti? Çok büyük dediğine göre, doksanında filân var mıydı?

Hacivat — Otuzunu biraz geçkin!

Karagöz — Ulan, otuzunda adam büyük şair olur mu? Ne zaman okudu, öğrendi, büyük şair oldu? Otuzunda adam bir Divan bile tertip edemez!

Hacivat — Onun Divan tertibine ihtiyacı yoktu. Her şiiri bir Divan sayılır.

Karagöz — Vah, vah! Allah rahmet eylesin, acıdım! Şunun, hatırında varsa, bir iki mısraını okusana!

Hacivat — En meşhur mısralarından birini okuyayım: «Rakı şişesinde balık olsam!»

Karagöz — Hacivat, sabah sabah rakı içmek mi hatırına geldi? Vazgeç! Şu Orhan Velinin meşhur bir iki mısraını oku. Öbür işi akşam yaparız!

Hacivat — Okudum ya!

Karagöz — Ne okudun?

Hacivat — Orhan Velinin en meşhur mısraını okudum!

Karagöz — Hacivat, şiir sayıklamak diyordun, galiba sen de sayıklıyorsun? Mısra, filân okumadın!

Hacivat — Okudum Karagözüm!

Karagöz — Ulan mısra filân okumadın! Beni budala yerine mi koyuyorsu, şimdi tepene inerim ha!

Hacivat — İşi şirretliğe çevirme Karagöz, okudum!

Karagöz — Vallahi de okumadın, billâhi de okumadın. Sağır mıyım?

Hacivat — Okudum Karagöz, okudum!

Karagöz — Şimdi ben senin canına okuyacağım ha! Ne inat edip duruyorsun?

TAKVİMDEN YAPRAKLAR:

Avni Doğan'a

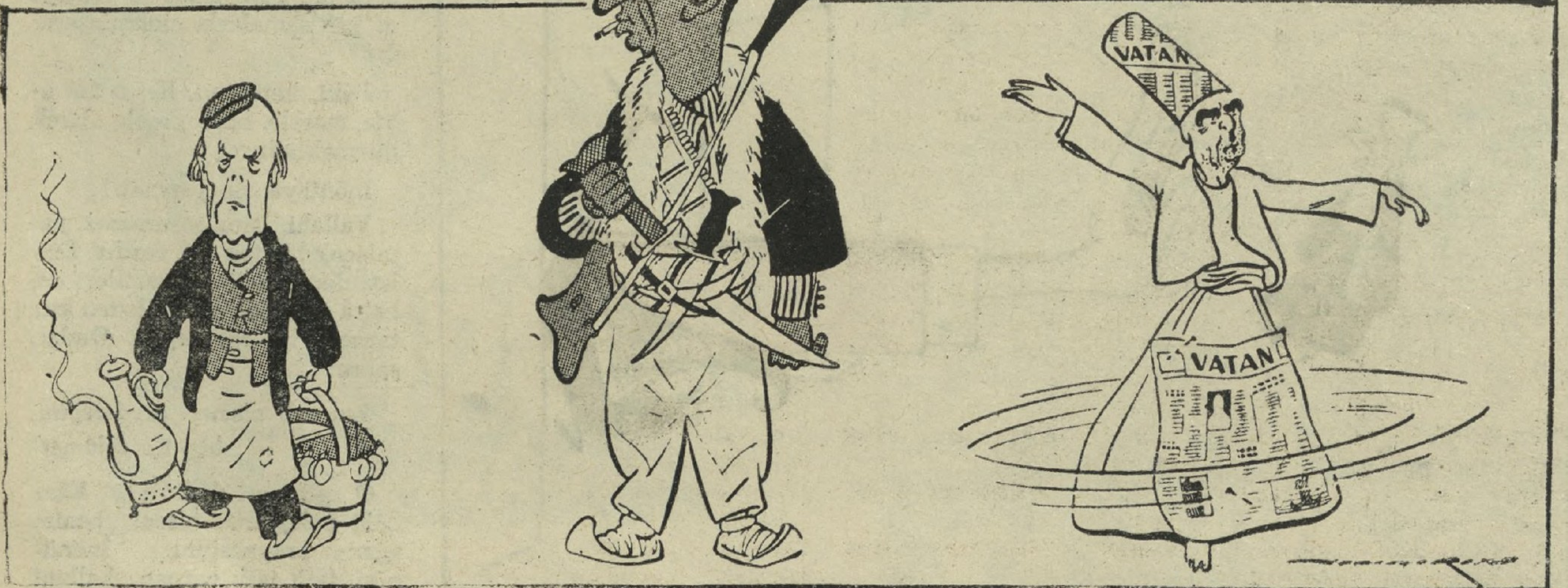
Daha kaldır tarayıp Avni Doğan,
Atatürkvâri güzel kaşlarını!
Dursun elpençe demokratlar da
Seni gördükçe eğip başlarını!

Orhan Seyfi ORHON

SEÇİMLER YAKLAŞIRKEN:

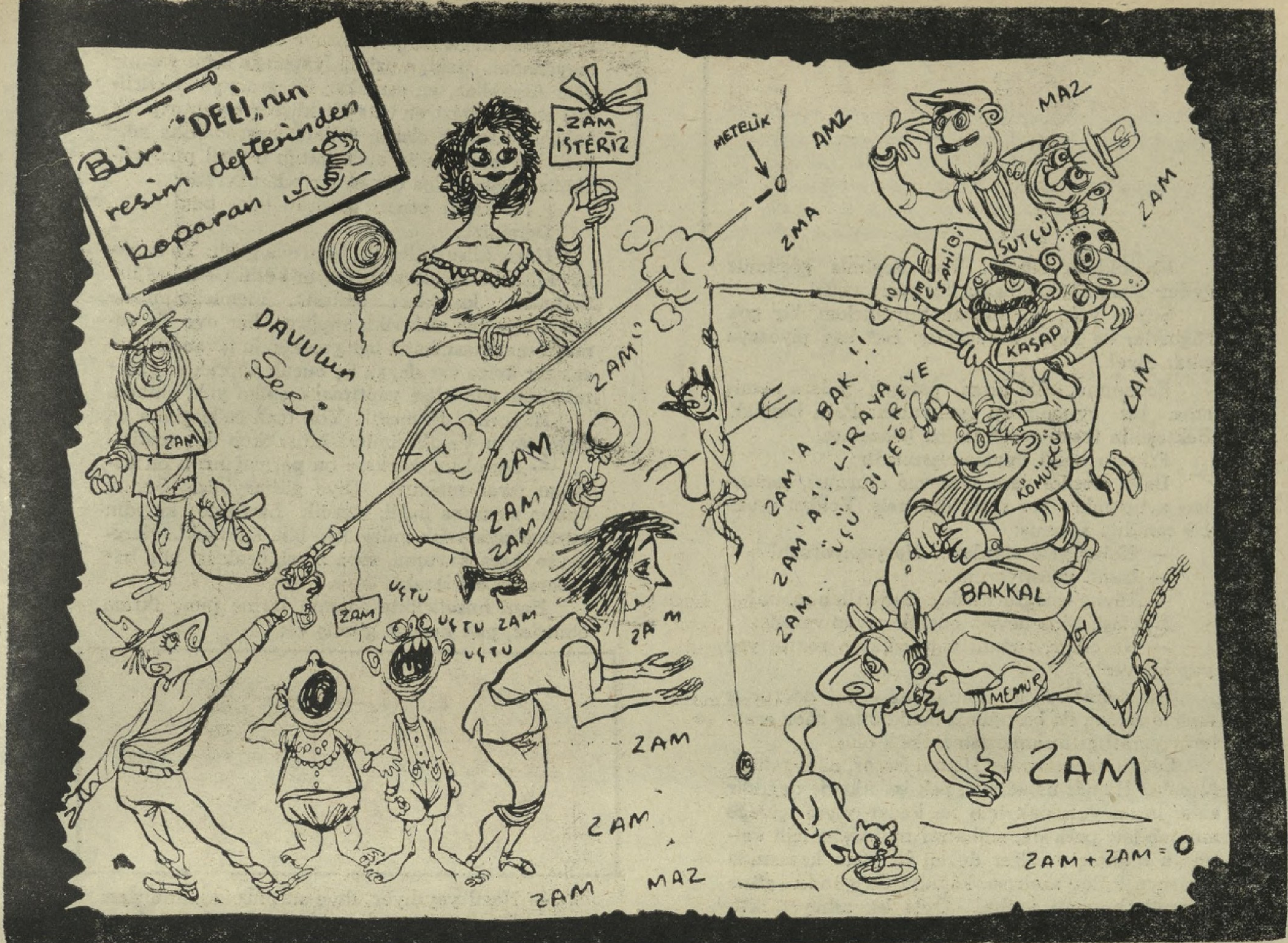

STAJI.

Gazetecilerimiz biribirlerini nasıl görüyorlar!

000225

Hacivat — İnat etmiyorum, sana Orhan Velinin en meşhur mısraını okudum!

Karagöz — Görüyorsun Karakuş efendi, şu adamın elinden neler çekiyorum? Bu işte hep böyledir. Mutlaka bir münasebetsizlik yapıp beni çileden çıkarır. Sonra da benim adım şirret olur. Deminden beri kulak kesilmiş dinliyorum, bana Orhan Velinin en meşhur mısraını okudum, diyor. Gel de çileden çıkma! Bu herif bana Orhan Velinin mısraını okudu mu? Sen de şahitsin!

Karakuş — Darılma, Karagöz Çelebi ama, okudu!

Karagöz — Ya? Demek ki ağır işitmeğe başlamışım! Hiç duymadım yahu! Şunu bir daha okusana, Hacivat!

Hacivat — Peki, okuyayım! İyi dinle ama! «Rakı şişesinde balık olsam!»

Karagöz — Ulan, lâf karıştırma, şu mısraı oku! Burnumdan solumaya başladım!

Hacivat — Okudum ya!

Karagöz — Seni edepsiz, mendebur herif! Beni sağır yerine koyup eğleniyorsun ha! Bir defa sağır olsam, bu lâflarını da işitmezdim. Her lâkırdıyı işitiyorum da yalnız Orhan Velinin mısraını mı işitmiyorum? Yalnız sağır değil, enikonu aptal yerine de koyuyorsun beni!

Hacivat — Karagözüm, sağır değilsin, işitiyorsun.

Karagöz — İşitiyorum da, okuduğun meşhur mısra nerede? Onu neden işitemiyorum!

Hacivat — Onu da işitiyorsun!

Karagöz — Münafık herif, işitiyorum da sana neden oku diye ısrar ediyorum? Sesine âşık mı kesildim?

Hacivat — İşitiyorsun ama, Orhan Velinin mısraı olduğunu anlamıyorsun!

Karagöz — Ulan, bir daha oku bakayım! Sakın araya lâf karıştırma, kuğarını sıkarım!

Hacival — Peki okuyayım! Rakı şişesinde...

Karagöz — (Üstüne atılıp boğazını sıkarak) Sus kerata, lâf karıştırma bakayım!

Hacivat — (Kısık sesle) Lâf karıştırmıyorum!

Karagöz — Oku!

Hacivat — Okuyorum, bırak boğazımı!

Karagöz — Okumadan bırakmam! ,

Hacivat — Peki: Rakı şişesinde...

Karagöz — (Boğazını sıkarak) Oku diyorum!

Karakuş — Yapma, Karagöz Çelebi, okuyor ama, bırakmıyorsun!

Hacivat — (Karagözün elinden kurtularak) Ne vahşi adamsın! Senin gibisine şiir okunur mu?

Karagöz — Beni deli eden sensin!

Hacivat — On defa tekrar ettim: «Rakı şişesinde balık olsam!» mısraını anlayamadın!

Karagöz — Ay, Orhan Velinin meşhur mısraı bu mu?

Hacivat — Bu ya! «Rakı şişesinde balık olsam!» sen böyle güzel mısra işitin mi?

Karagöz — Tuu Allah müstahakını versin! Nasıl, nasıl? «Rakı şişesinde balık olsam!» ha? Bu da en büyük şairin, en güzel mısraı! Ulan şiiri, miiri bırak, bunun lâfa benzeyen neresi var?

Hacivat — Anlayamadıktan sonra?

Karagöz — Müfsit herif, sen bunu şimdi uydurdun. Bu Orhan Velinin mısraı filân değil! Senin müfsitliğin!

Karakuş — Hayır, Hacivat Çelebi doğru söylüyor, Orhan Velinin meşhur mısraıdır!

Hacivat — Şimdi anladın mı? Yazık ki, güzelliğini idrak edecek kabiliyette değilsin! Hayatın bütün hakikati bu mısraın içinde. Orhanın hayatı bu mısradan ibaret!

Karagöz — Rahmetli rakı şişesinde balık mıydı?

Hacivat — Öyleydi!

Karakuş — Doğru söylüyor, öyleydi!

Hacivat — Öyle yaşadı ve nihayet rakıdan çatlıyarak öldü!

Karagöz — Acıdım zavallıya! Kaç sene yaşamıştı?

Hacivat — Otuz küsur!

Karagöz — Yine çok dayanmış!

Hacivat — Şiir dediğin böyle olur. Hakikatin tâ kendisi!

Karagöz — Karakuş efendi, sen de beğeniyor musun?

Karakuş — Ben, iki tarzdan da hoşlanırım!

Karagöz — Benimkini ver öyleyse! Para mara istemem! Böylesi de para edince, ben şiirime para almaktan utanırım!

Karakuş — Hayır, olmaz! Seninkini o tarzdan hoşlananlara, bununkini o türlüsünden hoşlananlara vereceğim. Her ikiniz de buna razı oldunuz. Ben şimdi röportajımı yazıp şiirlerinizi neşretmek üzere gazeteye gidiyorum. Radyodaki muvaffakıyetinizden dolayı sizleri bir daha tebrik edeyim. Haydi hoşça kalın! (Çıkar.)

— Devamı gelecek sayıda —

AKBABACI

000226

BANKNOT MATBAASI

Eh, dideler rûşen!.. Yeni deyimle gözümüz aydın: Banknot matbaası kuruyormuşuz!..

Şüphe yok, bu matbaa kurulurken, bir çok züğürtler de hayal kuracaktır: Bas bas, piyasaya çıkar diye!..

Ecdadımız «Bal tutan parmak yalar» demiş ama, biz avucumuzu yalıyalım: Para basmak, Bektaşinin insan yaratmasına benzemez!

Fıkrayı belki duymamışsınızdır:

Baba erenler dere kenarına oturmuş, çamurları avucunda sıkar sıkar dizermiş. Yoldan geçen bir tanıdığı sormuş:

— Kolay gele erenler... Ne yapıyorsun?

— İnsan yaratıyorum...

— Tövbe estağfurullah... Sen Allah mısın?

Bektaşi, işine devam ederek cevap vermiş:

— Ne çıkar, rızkını vermedikten sonra, yap yap koyver!..

Bu mantıkla düşünülürse belki doğrudur ama, o zaman da bastığımız banknotlar baba erenlerin yarattığı insanlardan farksız olur.

Sevgili mebusumuz Hamdi Başar, nâm-ı diğer Limancı Hamdi üstadımız, pek bu fikirde değildir ama, insan yaşamak için ne kadar yiyip içmeğe muhtaç ise, para da, sıhhatını muhafaza için «altın» a muhtaçtır. Eğer devlet babanın kasasında o sarışın külçe azalırsa, kâğıdın da günden güne kıymeti, kuvveti azalır... Öyle ki, nihayet iktidarı aşındıran zımpara kâğıdına döner!..

Biz, şimdilik ukalâlığı sayın iktisat doktorlarımıza bırakıp, sadece matbaaya, banknot matbaasına dönelim:

Bir banknot matbaası kurabilir miyiz?..

Neye kurmıyalım? Elbet kurarız... Olur mu olur... Ama, abdestsiz Bektaşinin namazı gibi olur!

Bu matbaa nereden gelecek?.. Her halde Karabük çelik fabrikasında biz inşa edecek değiliz...

Kâğıdı?.. Eh, sanırım o da İzmit Kâğıt fabrikamızdan gelmiyecek!..

Ne o sevgili Yırca'lı, hayretle gözleriniz açıldı?.. Bunda şaşacak ne var?.. İnanmıyorsanız, elinizdeki şu Akbaba'nın kâğıdına bakınız. Kasnağa gerip tef yapsan, bir vuruşta patlar. Amerikan bezi deyip çamaşır diksen, giymeden yırtılır... E, sahiden kâğıt sanıp matbaaya versen... İşte, mal meydanda!.. Hani, muziplik yapmağa elim varmıyor: Alimallah, en sanatkâr fotoğrafçıya çektirilmiş bir resminizi, en usta bir klişeciye yaptırıp Akbaba'ya basacak olsam, vallâhi, her dakika sıhhatli bir tebessümün aydınlattığı o pırıl pırıl yüzünüz, Ustaoğlu'na döner, siz bile hayretle:

Ne kadar benzemezmişim bana ben!

Dersiniz!..

Haaa, klişe dedim de, hatırıma geldi: Ya banknot klişeleri ne olacak?.. Sayın Fethi Çelikbaş üstadımızın kulakları çınlasın, memleketimizde her aileye bir elektrikli süpürge, her eve bir çamaşır makinası, hattâ her gecekondu tavanına asacak bir âvize var da, şu üç buçuk yapraklık gazetelerimiz için klişe yaptıracak çinko yok, çinko!..

Hayıııır!.. Bitmedi!.. Yok olan sade çinko da değil sayın Vekillerimiz: Mürekkep de mafiş!..

— Oh olsun, herkese on parmağınızın on karasını sıvar mısınız!.. Diye gülmeyiniz. Şunun bunun suratına değil, incecik harflerle kâğıdın yüzüne sıvayacak mürekkep bile kalmadı!.. Neredeyse, baca kurumu, soba zifiri, ocak isi bile karaborsada satılacak!

Hani misafirlikte adamın birine punç ikram etmişler, pek hoşuna gitmiş ve:

— Nasıl yapılıyor, diye sormuş. Anlatmışlar:

— Bir fincan sıcak çay, içine bir kadeh konyak, iki kesme şeker, yarım limon... Oldu size nefis bir punç...

Akşam eve gelince karısına sormuş:

— Hanım, çayımız var mı?..

— Hayır, kahvemiz var...

— Peki, çay yerine kahve oluversin... Şekerimiz var ya...

Kadın boynunu bükmüş:

— Şeker de kalmadı... Tenekenin dibinde biraz bal var...

— Eh, şeker yerine bal koyuverirsin... Konyağımız olacak, değil mi?

— Ne gezeeer... Son kadehi geçen akşam içmiştin... Ama rakı var.

— Mükemmel... O da içki değil mi?.. Rakı oluversin!.. Limonumuz?

— Hiç kalmadı... Bir fincan kadar sirkemiz var ancak!..

Adamcağız buna da razı olmuş ve:

— Getir karıcığım şunları, demiş, sana ağız tadiyla bir punç yapayım!..

İşte efendim, kâğıt yok, çinko yok, mürekkep yok... Ama, biz banknot matbaası kuruyoruz.

Ne denir: Dostlar alış verişte görsün!

ÇİMDİK

DOĞRU YA...

Şair Cahit Irgat, Cahit Saffet'e dert yanıyordu:

— Birader, şu gazeteler, tenkitçiler şiirlerime suikast yapıyorlar. Hep birden susuyor, hiç bahsetmiyorlar benden... Buna nasıl mukabele edeyim?

Cahit Saffet dudak büktü:

— Mademki tesirli silâh oymuş, sen de aynen mukabele et...

ASIL TALİHLİ

Balodaydılar. Bir arkadaşı, Sezai Solelli'nin etrafını alan kadınlara gıpta ile baktıktan sonra genç ve yakışıklı muharririn kulağına eğildi:

— Ah birader, dedi, görüyorsun ya, kadından yana hiç talihim yok benim...

Sezai de içini çekti:

— Bilsen ne talihlisin...

000277

— Bana «sen» diye hitap edebilirsiniz azizim!..

Modern Vecizeler

- ★ *Piyaz yapmak için sade kurufasulye elvermez. Tuz, yağ, soğan da ister ve dünyada hiç bir şey piyaz yapmak kadar basit değildir.*
- ★ *Parmağına dar yüzük takma. Sonra yalıya yalıya çıkarmak mecburiyetinde kalırsın.*
- ★ *Zor vadeden, vadini tutar.*
- ★ *Beş parmak bir olmaz. Bu sözü insanlara tatbik edersek, açlıktan ve ölümden başka her yerde doğrudur.*
- ★ *Maymun daima maymundur, insan taklidi yapmasına aldırma.*
- ★ *Futbol topu bile daima iyi oyuncuya gidermiş.*
- ★ *Her muharebeden döneni harbetti zannetme.*
- ★ *Kumarı iyi oynıyanın şansı daha çoktur. Fakat hiç oynamıyanın şansı kadar değil.*
- ★ *Ölüm tuhaf bir yolculuk. Gidenler, gitmek istiyenlerden çoktur.*
- ★ *Kılıfı hazırladıktan sonra çalınmıyacak minare yoktur.*

Doktor

OLMAK - OLMAMAK

Rifat Necdet, avukat Muvaffak Benderli'nin koluna girdi:

— Yahu, dedi, mevcut olmıyan bir şey insanı rahatsız eder mi?

— Yooo, dedi avukat, neden edecek...

Rifat Necdet zarif kaşlarını çattı:

— Ediyor be birader; dedi, işte benim param yok, fena halde rahatsız ediyor beni...

DELİL

Şehir Tiyatrosu aktörlerinden Reşit Baran, aynı zamanda piyes de tercüme eder. Son defa «Kumbara» yı nakletmişti. Eseri methediyordu:

— Bir oynarsak görürsünüz, bütün seyirciler yerlere serilir...

— Gülmekten mi? diye sordular. Hasan Ali Ediz:

— Hayır canım, dedi, tabii esnemekten...

İSBATI MEYDANDA

Muharrir Vahdet Gültekin, Bitpazarından bir masa alacaktı. Bir tanesini beğenir gibi oldu. Satıcıya:

— Yalnız bir mahzuru var, dedi, bacakları biraz kısa...

Adam gayet sakindi:

— Aman efendim, nasıl olur? diye mukabele etti, görüyorsunuz işte, dördü de yere değiyor ayaklarının...

SİNİRE DOKUNAN

Adem Nezihi Energin, diş hekimidir. Bir akşam Taksim Gazinosuna girdi. Onu gören genç ve güzel bir kadın, yanındakine:

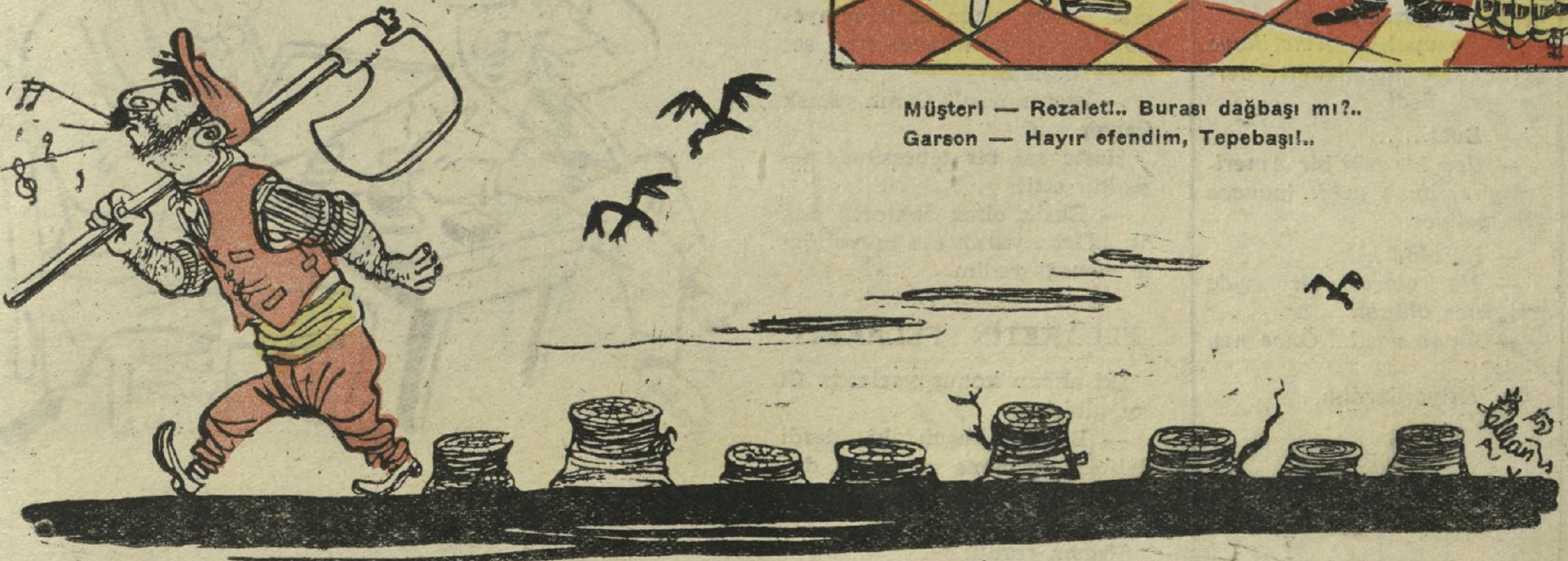
— Görüyor musun şu adamı? dedi, pek sinirime dokunuyor...

— Ya... Sana kur mu yapıyor?

— Hayır, kuron yapıyor şekerim.

Müşteri — Rezalet!.. Burası dağbaşı mı?..
Garson — Hayır efendim, Tepebaşı!..

«Demokrasi geçiyor...»

000228

— Pariste otuz bin fahişe varmış...
— Elbet olur şekerim... Bizim onlara yetişmemiz için daha yüz sene lâzım!..

Kübik Hikâye

Eczahaneye girdim, eczacıya: «Bir sevda şurubu rica ediyorum!» dedim ve izahata girişerek: Hülya isminde bir kız için lâzım olduğunu, kendisini deli gibi sevdiğimi de söyledim.

Eczacı, bir şey hatırlamış gibi:

— Hülya mı? diye tekrarladı. Hani şu Dilber sokakta, kırk bir buçuk numaralı Maşallah apartmanında oturan, sarışın, ufak tefek, çok sevimli kız... değil mi?

— Sevimli de lâf mı? diye sözünü kestim. Onun kadar tatlı bir kıza daha rasgelmedim. Dağların arasına sıkışmış, masmavi gölleri hatırlatan bir çift göz... Tebessümden başka bir şey bilmiyen petek gibi bir ağız... Dokunsan bal damlıyacak sanki!...

— Ezbere şiir söyler gibi konuşuyorsunuz! Bunları bir yerde okudunuz galiba?..

— İşin bu tarafı sizi alâkadar etmez, dedim... Şu şurubu verir misiniz lütfen?

— Dilber sokak, kırk bir buçuk numarada, Bayan Hülya için değil mi?

— Evet, evet... dedim. Altın bir şelâle gibi omuzlarına akan saçlarını, bu şurup sayesinde okşamak nasip olur belki!...

Eczacı dudak bükerek:

— Affedersiniz ama, dedi, saçları, omuzlarına dökülecek kadar uzun değildir gibi geliyor bana...

Eczacıya dik dik bakarak:

— Hayır, uzundur, dedim. Hattâ yürürken bir çift altın ka

GARABETLER DİYARI

İki Amerikalı konuşuyorlardı. İhtiyarcası:

— Avrupalılar Amerikaya garabetler memleketi derler ya... dedi.

— Evet......

— Ben ki, eski bir Amerikalıyım, buna artık inanacağım geliyor.

— Ne oldu ki?

— Ne olacak, bir ayda milyoner oldum.

— Aman nasıl... Önce neydiniz?

— Milyarderdim.

HASTANIN İŞTAHI

Doktor, hastalığını tedavi ettirmek için Anadoludan gelmiş olan hastayı uzun uzun muayene ettikten sonra suallerini sormaya başladı:

— İştahın nasıl? Canın yemek istiyor mu?

Hasta saf bir tebessümle teşekkür etti:

— Eksik olma doktor... Sağ ol... Daha yarım saa tevvel öğle yemeği yedim.

FELÂKETİN FELÂKETİ

İki ahbap konuşuyorlardı. Çiroz gibisi:

— Benim başımdaki derdi Rabbim düşmana vermesin, dedi. Bir karım var, geceleri saat üçlere kadar uyumaz.

Şişman sordu:

— Vah vah, hasta mıdır?

— Hayır be yahu! Benim eve dönmemi bekler.

— Denizli İplik Fabrikası büyütülecekmiş...
— Büyütmeli elbet... Seçimler yaklaşıyor, ipliği pazara çıkarılacak bu kadar aday...

000229

BOŞ MEYDANLAR!

Tuhaf değil mi? Esat Mahmut Karakurt'un Moskovada çektirdiği fotoğrafların çoğunda, meydanlar bomboş!..

Niçin acaba?..

«Ayı Kurt'tan korkar» diye bir söz de bilmiyoruz!

★

ESKİ NESİL

Hüseyin Cahit Yalçın, Doğan Nadi'ye iltifat eden bir baş yazısında: «Eski neslin tecahül-ü ârifâne dediği bir sanat vardır» diyor.

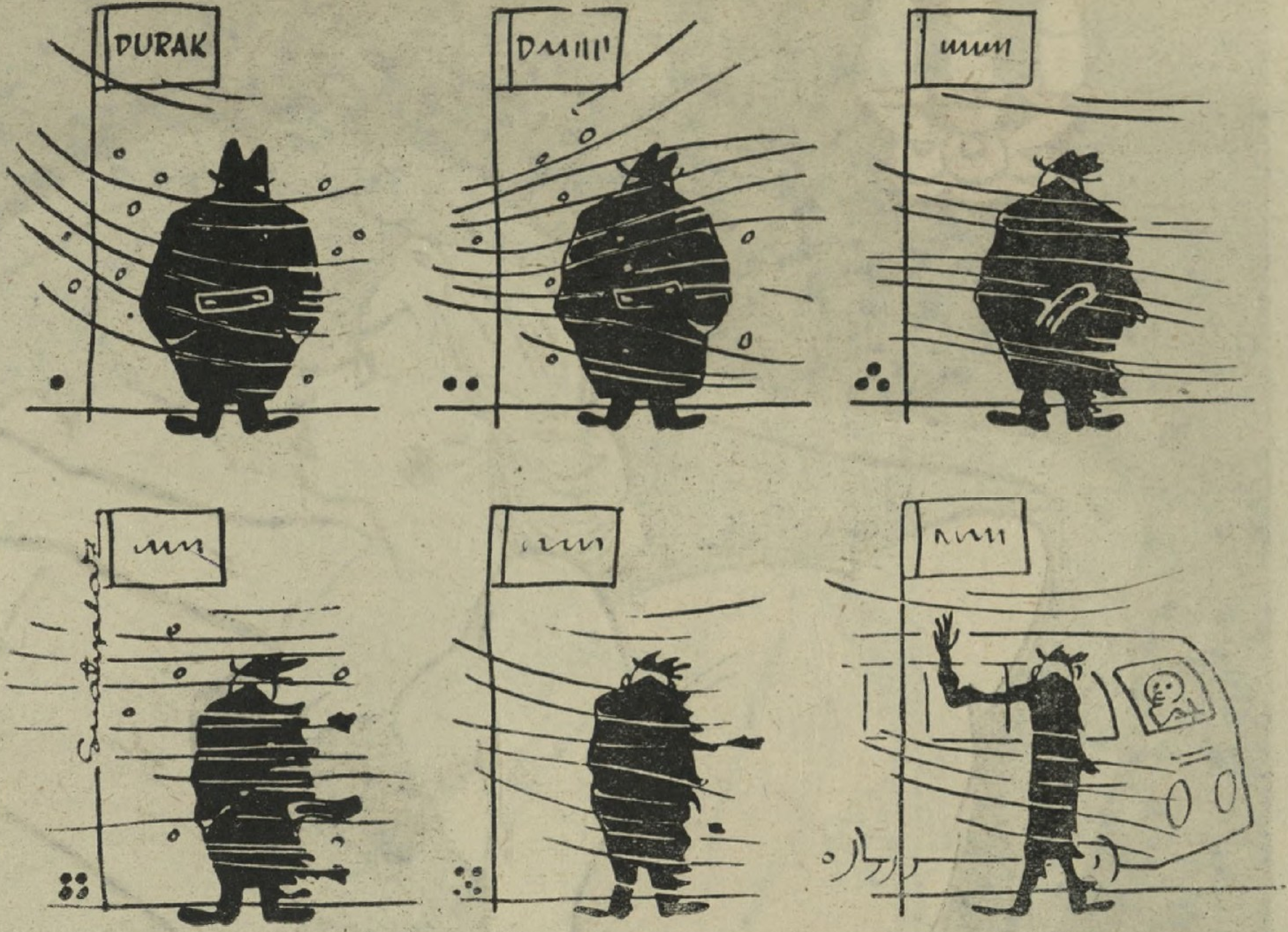
Bunu okuyan Doğan, hazin bir iç çekişiyle:

— Eeeeh, dedi, artık biz de eski nesilden olduk!

Talât Mithat Hemşeri sordu:

— Neden?

— Çünkü, biz de o sanata tecahül-ü ârifane deriz!..

YAZISIZ!..

nat gibi omuzlarında dalgalandığını çok gördüm. Yürürken... Evet... Onun yürüyüşünü bir görmelisiniz!... Topuklariyle insanın kalbine basıyor sanki... Yere değil!...

— Aksi gibi daima uzun topuklu iskarpin giyer.

— Bak buna dikkat etmemiştim.

— Bu noktaya dikkat etmediğinize göre, onu hakkile sevmiyorsunuz demektir...

— Sevmiyor muyum, dediniz? Geceleri onu düşünmekten gözüme uyku girmiyor. Uyusam bile sabaha kadar rüyalarımı dolduran yalnız odur. Hem canım şimdi bunların sırası mı ya? Şu şurubu lütfen... Kaç kuruştur?...

— Şişesi 520 kuruş. En iyi cins tabii... Ailesi için de icab ederse, büyük şişeler var...

— Hayır, hayır lüzum yok... Bir kere Hülya bana âşık olsun, ailesini sonra düşünürüz.

Ben konuşurken, eczacı tuhaf tuhaf gülüyordu. Kızmağa başlamıştım:

— Bana boş yere vakit kaybettiriyorsunuz, dedim. Şişeyi sarın da verin. Ha, az kalsın unutuyordum!... Sureti istimali?

— Basit: Hülyaya içireceksiniz. İşte o kadar.

— Bir zararı dokunmasın sakın?

— Ekstra cinsten olduğunu arzetmiştim değil mi? Yalnız, tehlikeli olan bir nokta kalıyor... Bu Hülya dediğiniz kızın sevdiği başka bir erkek var mı acaba?

— Sevip sevmediğini bilmiyorum ama, ara sıra bir delikanlı ile selâmlaştığını ve ekseriya ona, elile bir öpücük yolladığını görüyorum. Daha doğrusu, bazı akşamlar, hattâ bazı akşamlar da değil, aşağı yukarı her akşam, bu delikanlı ile eve beraber geliyorlar. Kapı önünde vedalaşmaları, bazan saatlerce sürüyor... Ayrılırken de... Evet, uzun, beni deli edecek kadar uzun buseler... Ama, bütün bunlar onu mutlaka sevdiğine delâlet etmez, değil mi?..

— Şüphesiz...

— Şu halde, şurubu içtikten sonra, bana âşık olacağına yüzde yüz emin olabiliriz... Efendim?...

Eczacı, parmakları ile şişeyi okşıyarak:

— Maalesef hayır, dedi... Şurubu içtikten sonra sadece o delikanlıya iki misli âşık olacak!...

Tepem adamakıllı atmıştı. Bir anda terbiyesini kaybetmiş bir sesle:

— Öyle ise, dedim, âlimler bunu keşfetmekle beşeriyete faydalı olduklarını sanıyorlarsa, yuh onlara.

Ters, ters, eczacının yüzüne baktım. Tuhaf şey, bu adamı gözüm ısırıyordu.

— Affedersiniz ama, dedim, ben sizi bir yerden tanıyorum galiba!.

Eczacı bir kahkaha attı:

— Öyle, dedi... Hülyayı her akşam öperek evine bırakan o delikanlı, bendenizim...

Şeytan

DOST BAŞA BAKAR!..

000230

Gazetelerden: „Depolarda

— Ne yapayım?... Donacak değilim a.

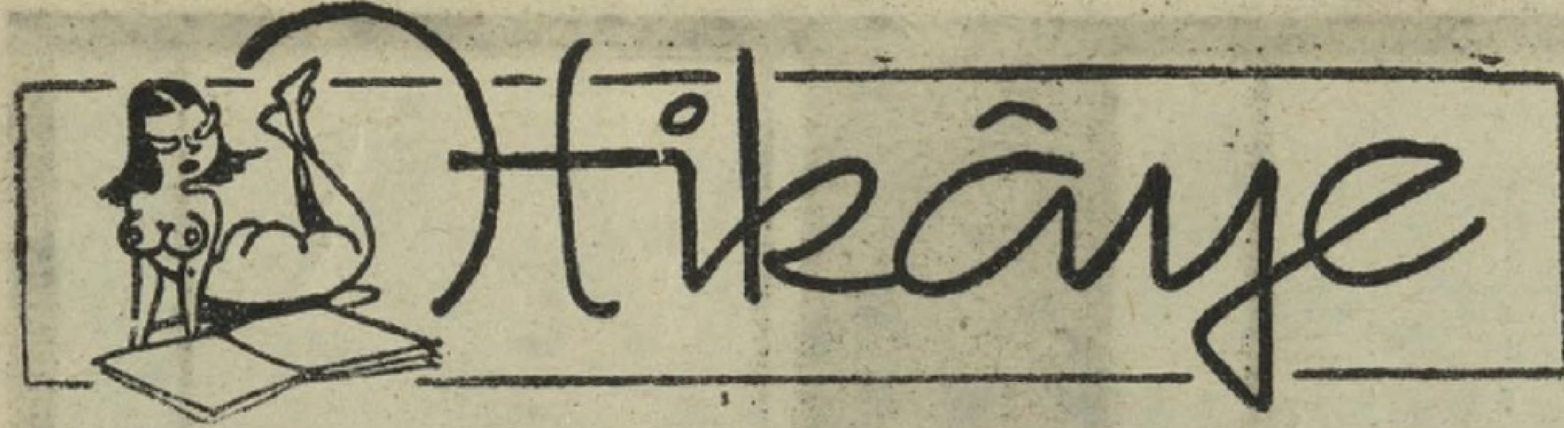
000231

da Kok Kömürü Kalmadı!"

a... Sana bir aydır kömür al diye yalvarıyorum!...

000232

Alış Veriş

Cemal Mutlu, İskenderun'a arazi almağa gitmişti. Daha doğ rusu biz öyle biliyorduk. Onun orada başına belâ satın alacağını ne bilelim? Beş on kuruşu vardı çocuğun babadan kalma, gidip birkaç karış münbit, bereketli toprak alacaktı. Döndüğü zaman âdeta tanımadık oğlanı:

— Ulan, ne oldu sana böyle? dedik.

— Evlendim, dedi.

— Ne? Evlendin mi?

— Evet.

— Hani toprak alacaktın?

— Toprak da aldım. Daha doğrusu...

— Neyin doğrusu yahu, mademki toprak aldın, ne diye evlendin?

— Evlenmeden toprak sahibi olamıyacaktım da...

— Bu işde bir dalga dönmüş ama, dur bakalım. Anlat hele sen başından geçenleri...

Ve Cemal Mutlu, anlatmağa başladı:

«Ben İskenderun'a vardığım zaman ne şehir hakkında, ne de toprağının bereketi hakkında en basit bir fikir sahibi bile değildim. Hani biz buraya cenuptan gelen zenginlere hacıağa diyoruz ya... Onlar da şehre İstanbul'dan gelenlere o gözle bakıyorlar. Açıkçası yolunacak enayi göziyle bakıyorlar işte... Neyse, bizi bir otele kondurdular. Otelin âlâ tarafından gazinosu da var. Orada otururken, nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum, etrafımda bir sürü ahbap belirdi. Kimi beni başbakanlıkta memur sanıyor, oradan tanıyordu; kimi resmimi gazetelerde görmüş, bilmem ne komitesi asbaşkanıymışım... Daha bir sürü lâf... Bu lâflar sonunda bir alay ahbap edindik. Herşey için sormak iyidir ya? Ben de sora sora derdime derman bulurum diye umuyordum. Derken şehrin eşrafından biriyle tanıştırdılar beni. Hacı Zinnur efendi... Herif tilki gibi kurnaz. Portakal bahçeleriyle çevrili güzel arazisi varmış. Ekime geliyormuş. Hoşbeşten sonra maksadımı söyledim. O da arazisini elden çıkarmak istiyormuş zaten... Kabul etti. İki gün sonrası için sözleştik. Beni gezdirecek, topraklarını gösterecekti.

İki günü nasıl geçirmeli? İskenderun da tanıdığım yer değil ki... Maamafih çok medeni memleket olduğuna şüphe yok. Çünkü, caddelerinde kadından, kızdan geçilmiyor. Kimi çarşaflı, kimi bikini ile... Hele bir sarışın vardı ki, pek fettandı. E, serde gençlik var. Dayanabilir miyim? Düştün peşine. Dar bir sokağa saptı. Yetiştim.

— Ne var bu kadar koşacak? dedim, tıknefes oldum âdeta... Ben sizin yaşınızda değilim ki öyle seke seke gideyim? Yavaş olun biraz...

Güldü. Tebessümü cidden pek şirindi. Hafif arap'a çalar bir şiveyle:

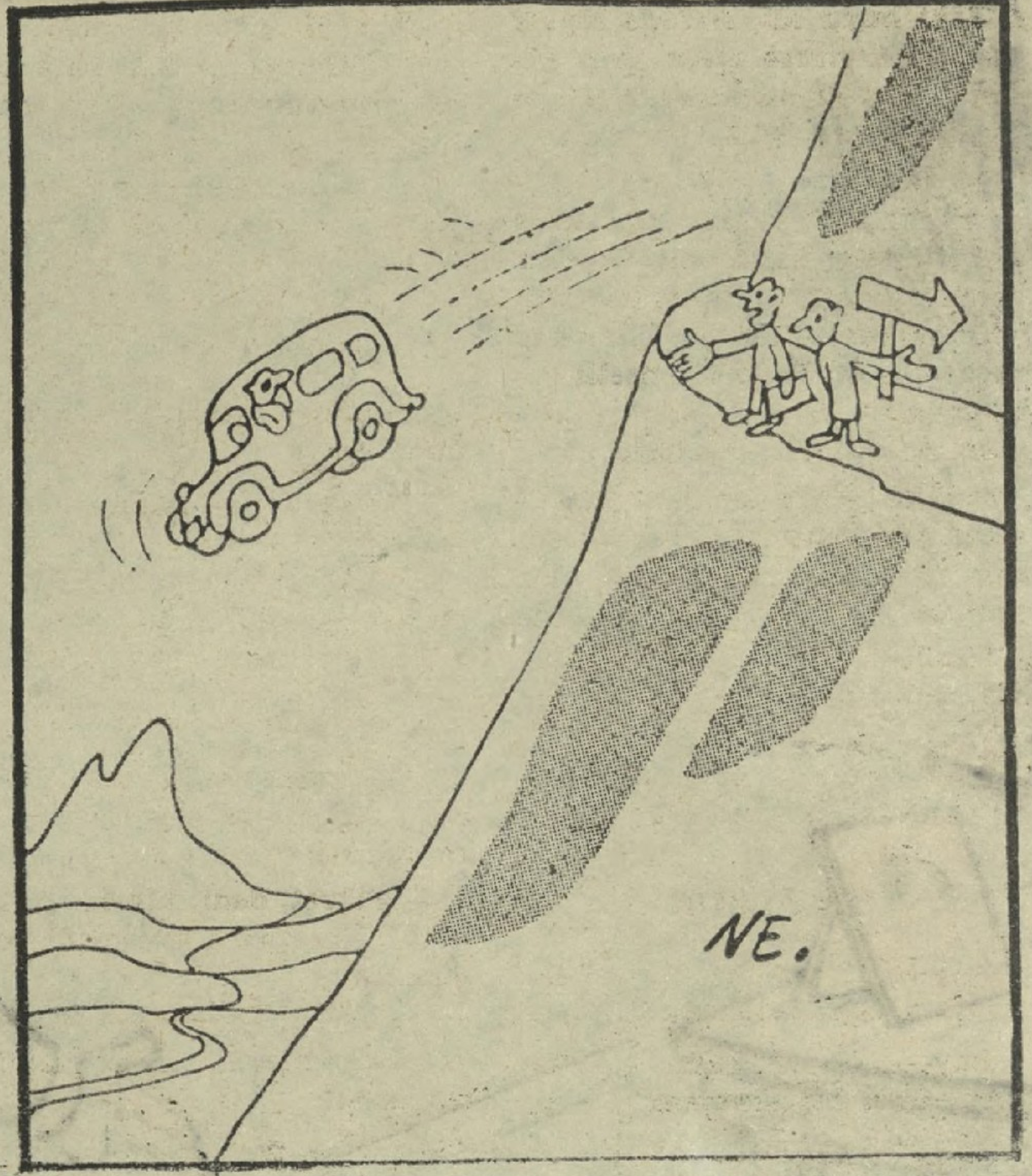
— Yabanjısınız galiba... dedi.

— Evet, nerden anladınız?

— Benim peşime düşmenizden...

— Ya... Neden o?

OTOMOBİL YARIŞINDA :

Hakemler — Diskalifye oldunuz... Kestirme yoldan gitmek yok!..

— Buranın yerlileri benim ar kama düşmek, bana lâf söylemek değil ya, ben geçerken yüzüme bile bakmağa jesaret edemezler...

— Allah Allah... Halbuki inadına bakılacak, çok güzel bir yüzünüz var...

— Ya? Demek öyle buluyorsunuz!... Ama yine de kimse bana yaklaşamaz...

— Neden?

— Beni tanırlar da ondan.

— E, biz de tanıpyalım. Kimsiniz siz?

— Hajı Zinnur efendinin kıziyım...

— Ya? Aman pek memnun oldum bu mes'ut tesadüfe. Babanızı daha dün tanıdım...

— Öyle mi? Ama ben memnun olmadım. Şunki eve geş kaldim. Babam gelmişse kızar. Beni öldürür dayakten...

— Ne diyorsunuz? Halbuki pek medenî bir zata benziyor.

— Öyledir de. Lâkin kızlarının sözünden dışarı şikmasını istemez. Tahammül edemez buna.

— Kızları mı?

— Evet, bir de ablam var. Hem o benden de güzeldir.

— Hımmm. Beni başınızdan defetmenin en kestirme çaresi.

— Haydi, Allahaısmarladık. Hemen eve gidip elbisemi değiştireyim, babam gelmeden.

— Acelesi mi var?

— Elbette ajelesi var. Biz haji kıziyiz. Anjak şarşaf giyebiliriz...

— Şey, dedim, sizi bir daha...

— Bize buyrun, belki bahçede görüşürüz...

ÂSÂR-I ATİKA

Aksaray... Ayvansaray... Belediye Sarayı!..

000233

NEŞELİ ADAM!

Eski huyu idi. Nerede olursa olsun, ne olursa olsun, hep gülerdi. Bir gün ahbaplariyle konuşuyorlardı. Güzel bir kadın:

— Ben, dedi, pot kıran, münasebetsizlik yapan adamlara pek kızmam, hattâ onları mazur gördüğüm olur. Fakat hatasını ve münasebetsizliğini bilmeden başkasına kızanlara dehşetli tutulurum.

Daima gülen zat atıldı.

— Haklısınız efendim. Ben de sizin gibi düşünüyorum. Kendim için bile öyleyimdir. Bir münasebetsizlik bile yapsam hemen gülerim.

Orada bulunanlardan Çallı dayanamadı. Cevap verdi:

— Tevekkeli değil ömrün sırıtmakla geçiyor birader.

OH OLSUN

Hanım — Dün gece Melâhatlerde iki saat şarkı söyledim!

Bay — Oh olsun keratalara... Ben onları hiç sevmem!

ZARARI YOK

İki dost konuşuyorlardı:

— Yahu karın şoförünle kaçmış diye duydum. Çok canım sıkıldı.

— Ehemmiyeti yok. Şoför zaten bu hafta sonunda ayrılacaktı.

HAZIRLIKLI İMİŞ

Adam neş'e ile karısının boynuna sarıldı:

— Nihayet bir iş buldum. Gece bekçisi olacağım.

— Ne iyi, ben de sana iki tane gecelik dikmiştim.

İHTISAS MESELESİ

Tiyatrodaydılar. Ekrem Reşit Rey, birdenbire sinirlendi; Fikret Adil'e:

— Fikret, dedi, kimdir şu herif?... İki saattir gözlerini benden ayırmıyor...

— Tanımıyor musun? Meşhur deli doktorlarından İhsan Şükrü Aksel...

İran, İngiltere ile müzakerelere girişeceğini ima etti — Gazeteler —

ÜMİT KAPISI!..

Efendimiz...

Beyimiz!..

Uçtu gitti. Ben de ilk fırsatta birşey bahane edip onlara buyurdum. Bahçelerinde filhakika, ince endamlı, carlı bir kız gördüm ama, o muydu acaba? Neyse, kıza fena halde tutulmuştum ve Hacı Zinnur'u nasıl kafese koyacağımı düşünüyordum. Adamla araziyi dolaşırken yanımızda kimse olmamasından faydalanarak meseleyi çıtlattım. Kimsesizliğin güçlüklerinden, artık oraya yerleşmek istediğimden, varımı yoğumu toprağa dökeceğimden filân dem vurdum. Başgöz olmağa sözü getirdim. Hacı efendi hep tasdik ederek dinliyordu.

— İşittim ki, sizin bir kerimeniz varmış... Acaba...

Sessiz bir adamdı. Lisanı münasible hakkımda tahkikat yapmak icabettiğini, iki günlük ahbabına kız veremiyeceğini anlattı. Eve döndük. Ben yine bahçedeydim ki, sevgilimi gördüm. Dayanılır mı hiç? Yanına sokuldum. Babam görecek filân gibi itirazlarına aldırmadan, palmiyelerin altında ihtiyarım elden gitti. Kıza sarılıverdim. Tam o anda ense kökümde dâvûdi bir sesin: «Bu ne rezalet» diye kükrediğini işitmiyeyim mi? Meğer neler olmamış. Namus elden gitmiş. Benim gibi ahlâksız herife mezar toprağı bile satmazmış o. Benim işlediğim cinayetmiş. Ya kızı almalıymışım...

Zaten istediğim de bu değil miydi ya? Memnuniyetle Hacı babanın ellerine sarıldım. Kızını ve toprağını aynı günde alacağımı söyledim. Anlaştık. Bu emri vâki işime yaramıştı doğrusu. Hâdise şüyu bulmadan evvel halledilmeliydi. Hemen ertesi günü kız tarafının vekiliyle buluşup imam efendinin önünde arzı endam ettik. Evet, imam... Sonra belediyede tesçil ettiriyorlardı nikâhı. Filhakika aradan vakit geçip de belediyeye gidince, umacı gibi çarşafa bürünen sevgilime acıyor, bir yandan da hacının istipdadına kızıyordum. O arada tapulama muamelesi de tamamlandı. Nihayet biz toprağa ve genç kıza bağlandık. Bir de ev bulduk. Vakta ki gelin hanım eve geldi. Tamamen bir başkası... Aman, zaman demeğe kalmadı, hacı dayattı: benim topu topu bir tek kızım vardır, o da senelerden beri koca bekliyor diyo...

Şimdi anladınız ya? İstanbula kapağı dar attım. Ne yapacağımı da bilmiyorum.»

Sorduk Cemal Mutlu'ya:

— Ya öteki körpe civan kimmiş?

— Kim olacak, namussuz kaltağın biri... Parayla yapmış bu işi...

— Hikâyeci —

AKRABALIK

Ekrem Reşit'e, uzakta oturan derbeder kılıklı bir adamı gösterdi:

— Şu herif senin akrabanmış Ekrem, dedi, gezdiği yürüdüğü yerde bunu söylüyormuş...

— Hay deli herif hay...

— Muhakkak delidir, deli olmasa seninle akraba çıkmak istemez...

BECERİKLİ SAAT

Niyazi Ahmet bir saat almıştı. Ercan sordu:

— Tebrik ederim. Nihayet paraya kıymışsın. Nasıl, memnun musun saatinden? Nasıl gidiyor?

— Hârika, birader. Herkesin saati kırk dakikayı tamamlamadan benimki bir saati devrediyor...

O DA SÖZ MÜ?

Şimdi yaprak dökümü mevsimi ya... Ölümler arttı tabii. Bundan bahsediyorlardı. Biri:

— Hele hısım akrabanın ölümü insana pek zor gelir... diyecek oldu.

Çok zengin bir yaşlı akrabası olan doktor «İ...» içini çekti:

— Zor da söz mü? dedi, bazan hiç gelmiyor...

SEVİNÇ

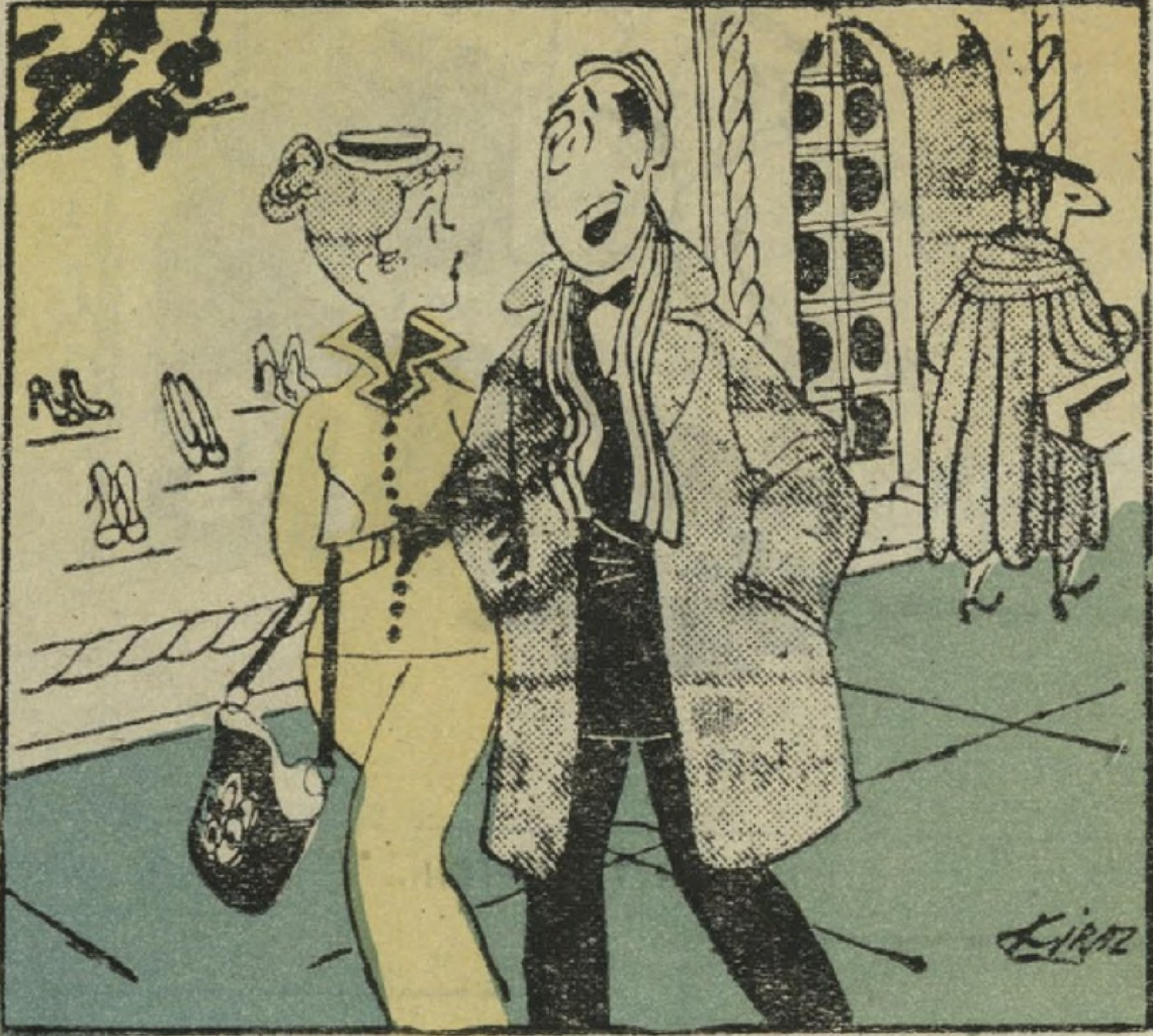
İki kişi arasında:

— Yahu, karım intihar edeceğim diye bir mektup yazıp gitmiş...

— İnanma birader, inanma... Hiç kadın kısmı sözünde durur mu!...

000234

Dünya Karikatürleri

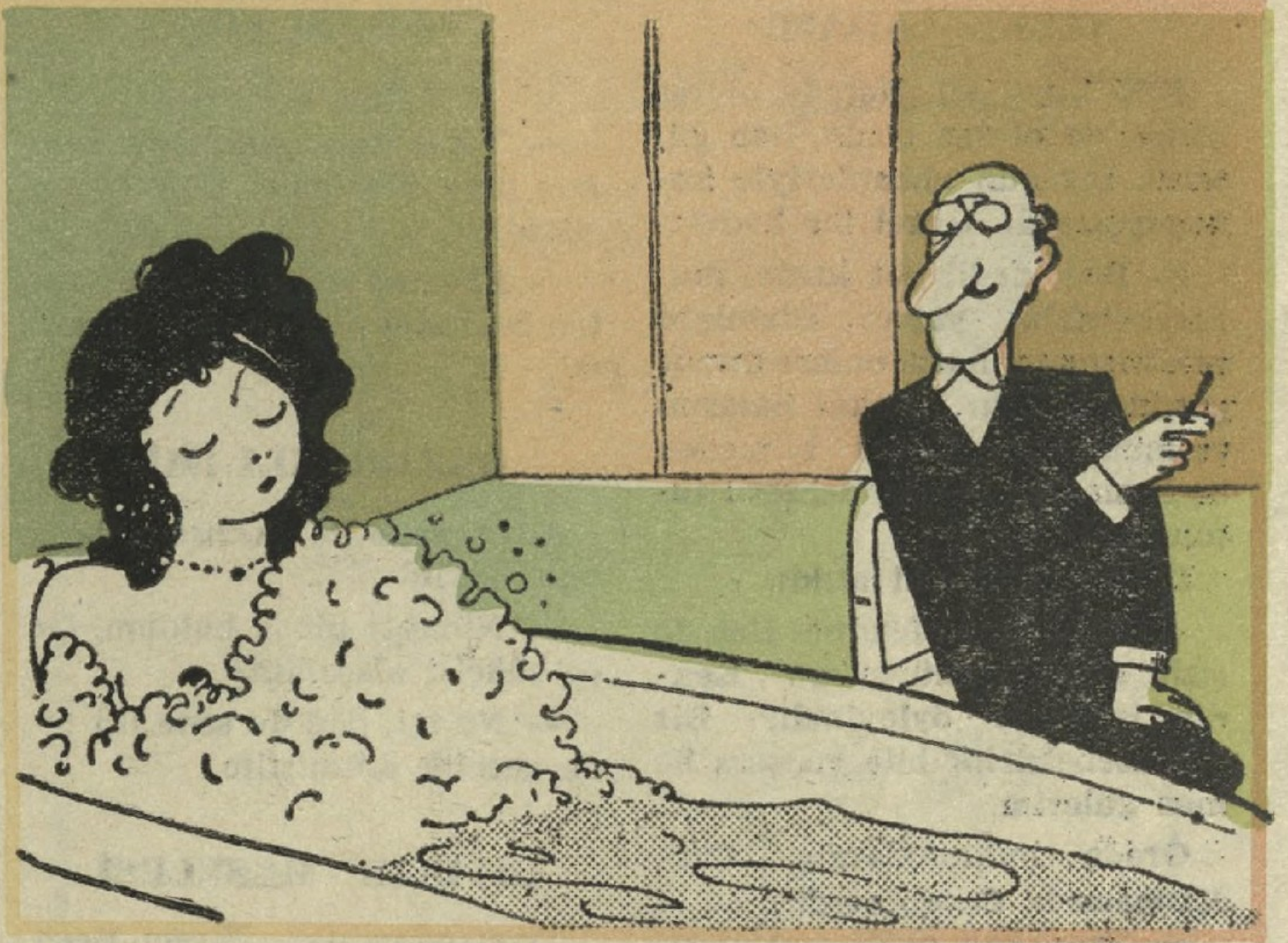

— Doğru söyle, şimdi sana: «Seni sevliyorum» dersem bana kaça mal olur?..

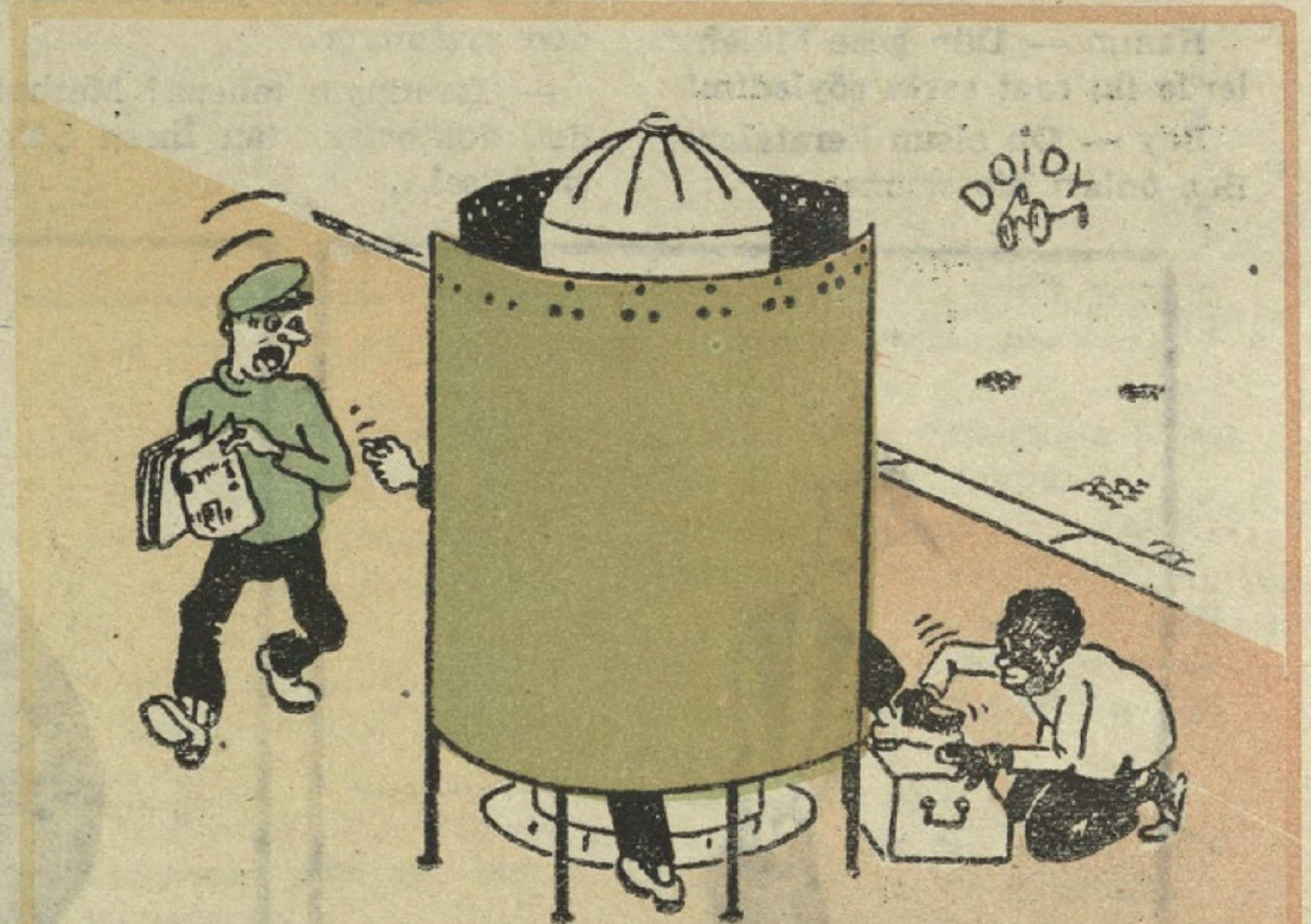
— Samedi - Soir —

— Çok mahcup profesör, üç ders geçti, hâlâ ne söyliyeceğini bilemiyor...

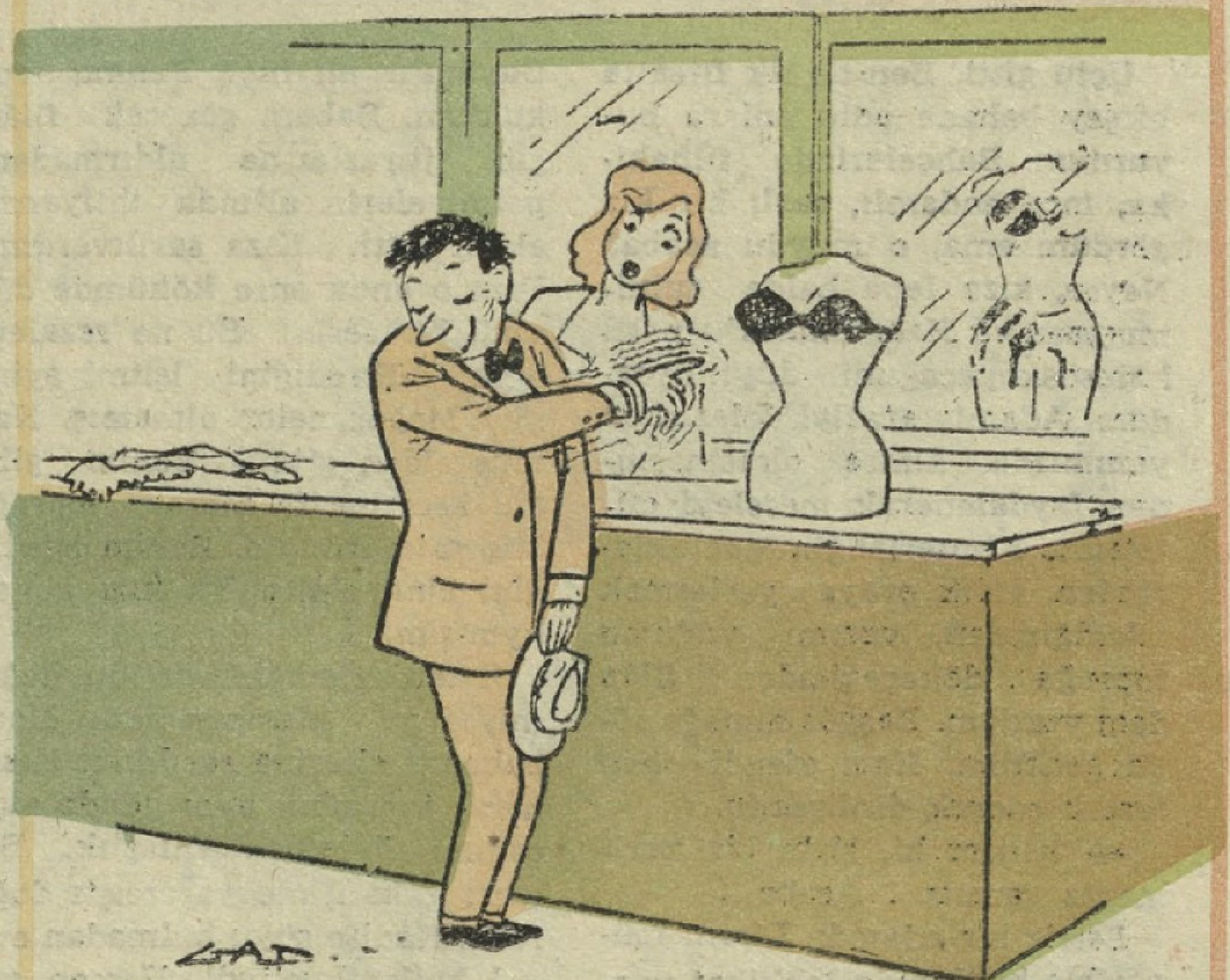

— Görüyorum ki, benden sakladığınız bir şeyler var...

Acele işi olan adam!..

— France Dimanche —

— Şşşşşu, şundan istiyorum!..

— France Dimanche —

000235

Eski Türk Mizahından

Aylıklı bir adamın, ayın muhtelif günlerine göre değişen telâkkileri :

— «Ye iç, anma gamı feryadı...»

— «İşten artmaz, dişten artar!»

— «İki su, bir ekmek yerini tutar!»

Zarar Ziyan Dâvası

Hâkim

(Davacıya)

Ne istediğini söyle...

Davacı

Efendim tramvay şirketinden davacıyım. Bir vatman güpegündüz tramvayı üzerime saldırdı, bir bacağımın kırılmasına sebep oldu; sonra hastahanede bu bacağı kestiler. Kaybettiğim bacağıma karşılık şirketten en aşağı on bin lira zarar ziyan talep ediyorum.

Hâkim

(Tramvay şirketi vekiline)

Ne dersiniz bu talebe?

Şirket vekili

Davacıya mesleğinin ne olduğunu, ne vasıta ile geçindiğini sormanızı rica ederim.

— Hınzır herif, elâlemin öküzünü seyredeceğine evde kendi ineğinle uğraşı..

Hâkim

(Davacıya)

Ne sorduklarını işittin... Cevap ver...

Davacı

Evet ben fakir bir adamım.

Şirket vekili

Fakir olduğunu biliyorum. Ne ile geçindiğini, ne iş gördüğünü söylesin...

Davacı

(Sesini alçaltarak)

Halkın merhameti sayesinde geçiniyorum.

Hâkim

Yani dilencisin?

Davacı

Onun gibi bir şey efendim...

Şirket vekili

Mesleği dilenciliktir efendim...

Davacı

Evet maalesef...

Şirket vekili

Bendeniz de şirket namına müdafaamı arzedeyim. Davacı bir bacağını kaybetmiştir. Bu onu zarara sokmak şöyle dursun bilâkis kazancını arttıracak bir hâdisedir. Halk elbette tek bacaklı bir sakat dilenciye çift bacaklı sağlam bir dilenciden daha fazla acır ve para verir. Binaenaleyh kesilen bir bacak için tazminat vermek şöyle dursun onun dâvacıya getireceği fazla varidattan bir hisse bile talep etmek hakkımızdır.

Kurbağa

— İnsan birisi hakkında uydurma sözler söylerse iftira olur çocuğum...

— Yazarsa?.

— O başka!.. O zaman muhalefet makalesi olur...

AMCABEY VE TOPRAK BAYRAMI :

— Pazar günü bizim köye gelseydin, kendini Kalkınma Partisinin ziyafetinde sanırdın Amcabey!..

... Kuzular, helvalar yedik...

... Davullar, zurnalar çaldık...

... Millî oyunlar oynadık!.. Malûm Toprak Bayramıydı!

Şehirlerde de o günü kutladılar mı acaba?

A. — Sanmıyorum. Şehirlerimizin çoğu şimdi beton veya asfalt bayramı içinde!..

000236

Sosyete KARILAR

AKBABA'NIN ROMANI: 2

Yazan: Server BEDİ

O

İşte bu fena... Üç tane çürük diş yanyana... Briç ister buraya...

Nejat bir elini Zeyneb'in omuzundan göğsüne götürdü. Basma robunu açtı.

— Aman, aman! dedi, bu çifte kumrular güzel ama, bu sutiyen çok âdi. Hele nedir bu kombinezon? Mahmutpaşadan yedi buçuk liraya mı aldın?

— Affetmişsin sen, on lira.

— Olmaz!.. Bu da olmaz. Dur, dur, dur yahu... Bırak bakayım.

— E... A...

— Dur şöyle... Hah... Bu

— 1 —

bacaklar birer harika... Fakat koy şu ayağını dizimin üstüne. Koy. Tamam. Olmaz!.. Mal soigné bu ayaklar...

— Ne var ayaklarımda? Tertemiz. Nasır da yok.

— Olmaz, ol...ma...z! Pedikür lâzım.

Zeynep ayağını çekti:

— Benim vaktim yok ki... Dedi, bizim hanımın ayak tuvaleti her gün iki saat sürer.

— Tabiî... Bir sosyete karının ayağı, bir kralın başından daha mühimdir, daha kıymetlidir. Velhasıl... Sen bir sosyete karı olabilirsin, fakat para lâzım, para: Vakit lâzım, iyi çamaşır, elbise, kürk lâzım...

Zeynep içini çekti. Sonra birdenbire sıçrayarak:

— Peki, dedi, sen bana bir balo davetiyesi bulabilir misin?

Nejat Zeyneb'i kollarının arasına alıp kendine çekerek:

— Balo mu? dedi, yarın değil, öbür akşam, cumartesi akşamı, bizim doktorların balosu var. Sana iki kişilik bir davetiye bulurum ama seninle gelemem. Başkalariyle gideceğim.

— Zararı yok. Ben şoför Salih'le giderim. Ben hanımın tuvaletini giyerim, o da beyin frakını... Gör sen beni o akşam da bak, sosyete karı oluyor muyum, olmuyor muyum?

— Baloya duman attırırsın vallahi... Peki... Yarın akşam getiririm sana davetiyeni.

Bu sefer Zeynep Nejadı öptü. İçtiler, Zeyneb'in hiç bir itirazı kalmayıncaya kadar içtiler.

Dalgın ve düşünceli duran Zeynep, ellerini Nejad'ın omuzlarına koydu:

— Haydi, sen git salonda otur, ben biraz sonra gelirim. Orada konuşuruz, dedi.

Doktor Nejat:

— Ben gideyim artık, yarın yine buluşuruz, sen muayenehaneye gelirsin, dedi.

— Hayır hayır, sen salonda beni bekle biraz. Bir şey göstereceğim sana.

Doktor Nejat salona gidip oturdu. Bir sigara yaktı. Gü-

— 2 —

lümsüyordu. Zeyneb'in sosyete karı olmak için duyduğu arzu, kimbilir daha böyle ne kadar güzel ve zeki halk kızlarında vardı. «Niçin olmasın?» diye düşündü, bütün mesele biraz giyim ve biraz da... üslûp ve eda meselesinden ibaret.

Kalktı ve salonda yirmi dakika kadar dolaştı. Sıkılmaya başlamıştı. «Nerede bu kız? Ne söyliyecek bana? Para mı istiyecek?» diye düşünüyordu. Haber vermeden sıvışıp gitse nasıl olur? Hayır, Zeynep gibi tatlı bir pilici elden kaçırmaya ne lüzum vardı. Pek de piliç denmez ama, - çünkü yirmi yaşından fazla var, yirmi üç, yirmi dört görünüyor - fakat güzel kız ha... Kız da değil ya, vaktiyle bir kaç tecrübe geçirdiği belli.

Arkasında bir ayak sesi duydu, döndü ve şaşırdı: Karşısında lâcivert tayör giymiş, omuzunda bir rönar arjante, ayaklarında gayet biçimli bir süet pabuç, zeynep duruyor ve gülüyordu:

— Gördün mü? İşte sana bir sürperez yaptım, hanımın esvaplarını giydim. Nasıl!.. Bir sosyete karı olmuş muyum?..

Nejat, bir tablo seyreder gibi ona bir müddet baktı, sonra iki elini de yukarı kaldırarak:

— Mükemmel!.. Dedi, bir şu saçların düzelmek ister. Üst tarafı tamam. Gel şöyle, karşıma kibar kibar otur bakayım.

Zeynep koltuğa ilişti ve ayak ayak üstüne attı. Bu haliyle üslûp de mükemmeldi. Hiç kimse onun bir besleme olduğuna inanmazdı.

Nejat, ona doğru iki adım atarak dedi ki:

— Bana bak. Yalnız giyim kâfi değil. Konuşmasını da bilmeli biraz. Demin sürperez falan gibi bir lâkırdı söyledin. Ne demek o?

— Sürperez... Yani... İşte... Şey canım... Hani insanın beklemediği bir şey olur ya...

Nejat, Zeyneb'in çenesine parmağını dokundurarak:

— Anladım, dedi, malûm... Ona sürperez demezler, sürpriz derler, anladın mı?

— Sürpiriz...

— Piriz değil, priz, sürpriz...

— 3 —

— Sürpriz.

— Tamam.

Nejat, biraz düşündükten sonra:

— Dur, dedi, seni bir imtihan edeyim. Sosyete karıların hepsi fransızca, ingilizce bilmezler ama, bilir görünmesini bilirler. Kelimeleri yanlış söylememek lâzım. Bana bir fransızca kelime söyle bakayım.

Zeynep:

— Fransızca kelime... Fransızca...

Diye mırıldandı. Sonra, birdenbire:

— Fingirti! dedi.

Nejat gülerek bağırdı:

— Fingirti mi? Ayol fransızca değil o... Fingirdemekten... Türkçe o... Daha doğrusu argo... Bırak onu da, başka bir kelime söyle.

Zeynep hemen:

— Servis... dedi.

— Hah, tamam!.. Bal gibi fransızca... O iyi. Başka?

Zeynep düşündü; aklına gelen kelimelerin milliyetinde tereddüt ediyormuş gibi, dudakları kıpırdıyordu.

Birdenbire sıçradı:

— Moruk! demez mi?

Nejat, bir kahkaha attı.

— O da türkçe argo... Başka bul... İyi düşün...

Zeynep kaşlarını kaldırmış: «Başka... Başka...» diye mırıldanıyordu.

— Bizim hanım, dedi, beye ikide bir gâvurca bir lâkırdı söyler. Dilimin ucunda da bulamıyorum.

Birdenbire hatırlıyarak bağırdı:

— Darling... Darling... Değil mi?.. Yanlış mı?

— Doğru... Fakat fransızca değil, ingilizce o...

— Neyse işte, gâvurca değil mi hepsi. Ne demek darling?

— Sevgili falan demek... Peki... Dur... Biraz da ingilizce... O da lâzım şimdi. Sosyete karılardan biri sana: Havaryu? derse, ne anlarsın? (Arkası var)

— 4 —

000237

Dünya Mizahından

Başa Gelen Felâket

O aralık, bütün Rivoli caddesindeki apartman kapıcıları aynı haberi ağızdan kulağa yaydılar: Mösyö Michel Toinon'un, karısından nasıl dayak yediği haberini... Hiii... Düşünün siz bir kere... Paris sosyetesinin mümtaz simalarından, sanat âleminin seçkin koruyucu meleklerinden olan Madam Hubertine Toinon, alelâde kapıcı karıları gibi, kocasını sopayla, ne diyorum, bastonunu belinde belinde kırarak dövmüştü.

Evet, hepsi biliyorlardı. Herkes biliyordu ki, bugün bir evli kadının kocası, yahut evli bir adamın karısını aldatması öyle kızılacak, küplere binilecek olaylardan değildi. Tabii kibar kimseler arasında... Ama, buna rağmen, işte Madam Hubertine Toinon, sevgili kocasını sopayla dövmüştü. Alışık olmalı değil miydi? Aralarında pekâlâ yaş farkı da vardı. Madam, topu topu kocasından iki yaş küçüktü. Halbuki öyle kibar insanların yarıları ya kendilerinden büyük olur, yahut torunları yaşında bulunurdu.

Henriette yemin ediyordu. Henriette de kim? demeyin. O, Toinon'ların hizmetçisi. Kapıcı Madam Daragnes'e de meseleyi anlatan o zaten. Lâf, aslı ararsa Henriette'den çıkıyor. Öyle olması da doğru ya... Hangi dedikodu bir apartmanın hizmetçisi dururken omnibüs biletçisinden etrafa yayılır?

Neyse, Henriette'in yeminle anlattığına göre, bir akşam Mösyö, her zamanki gibi Madamdan önce eve gelmiş. Kızın yanaklarını, ötesini berisini okşamış. Bu vazifeleri yerine getirdikten sonra:

— Aman Henriette'ciğim, pek yorgunum; demiş, bana içecek birşey ver...

Kızcağız ne yapsın? Hazır hanım da evde değil. Onun vazifelerini her zamanki gibi yerine getirmeğe hazırlanırken bir ara soracak olmuş:

— Ne oldu da bukadar yoruldunuz? Bürodan mı?

Mösyö Toinon gülmüş:

— Hayır; bugün araba tamirdeydi de, metro'yla geldim. İstasyondan beri de yürüdüm...

— Ya... Ama benim bildiğim metro, yorucu bir vasıta değildir beyefendi...

— Sen gel de bana sor; demiş Mösyö Toinon, yorucu mu değil mi... Bindim bu yer altı trenine... Ne kolay söylüyorum değil mi? Bindim diyince bindim zannedersin. Halbuki beni bindirdiler. Yan âdeta sürüklendim... Bereket talihim işledi. Vagona girer girmez hemen yandaki sırada bir kişilik boş yer görmiyeyim mi? Can havliyle kendimi oraya attım. Oturdum. Lâkin arabalar o kadar kalabalık, insanlar öylesine üstüste yığılmıştı ki, nefes almak kaabil değil... Hani Dubout'nun hakkı var...

— Sucukçu Dubout mu? diye sormuş Henriette. Toinon basmış kahkahayı:

— Hayır canım, demiş, karikatür yapar. Geçenlerde Légion d'honneur verdiler kendisine. Hep öyle kalabalık yerlerin, çirkin insanların karikatürünü yapar, âlemi maskaraya çevirir ya, işte o. Vallahi hakkı var Mösyö Dubot'nun. Meğer insanlar ne çarpık çurpuk mahlûklarmış. Neyse, uzatmıyayım lâfı Henriette'ciğim. Metroda, oturduğum yerde, buraya gelinceye kadar yoruldum. Helâk oldum. Bir kere insanların o sıkışık haline bakmaktan gözlerim yoruldu. Ondan sonra girmesi, çıkması bir felâket... Muhakkak birkaç düğme kopmuştur. Daha sonra, ben gelinceye kadar sağ omuzumda bir adam oturdu, kucağımda da bir genç kız. Hele solumda oturan genç delikanlıyla Siyamlı ikizlere benziyorduk...

— Kimlere dediniz?

— Şu yapışık kardeşlere...

İşte böyle. Sonra Madam gelmiş. Mösyö ile salona geçmişler. Bir aralık Henriette servis kapısına gidecek olmuş. Dönüşte ne görsün? Madam, Mösyöyü almış ayağının altına, veryansın ediyor sopayı:

— Küstah; diye barbar bağırıyormuş, benim bilmediğim insanlarla sen nasıl mektuplaşırsın? Sevgilin, arkadaşlarımdan biri olsa hadi neyse. Ben de bilirim, sen de bilirsin, o da bellidir. Geçinir gidersin. Lâkin sen nasıl olur da benim tanımadığım bir kadınla âşıkdaşlık edersin? Söyle... Kırayım mı kafanı? Nedir bu mektup?

Ve Madam Toinon, başlamış avaz avaz elindeki mektubu okumağa:

«Hâin...

Bir hafta var ki yüzünü bile göstermiyorsun. Benim bu kadar beklemeğe tahammülüm var mı bakalım? Hadi ben bekliyeyim. Bakalım karnımdaki bekler mi? Bu işe nasıl olsa bir çare bulmak gerekmiyecek mi? Senin o kısır karın doğurmuyor diye ben ömrümce bu felâketi çekecek miyim ya? Bu mektubu alır almaz eğer koşup gelmezsen ilk başvuracağım yer karakoldur. Kopacak rezaleti o zaman sen düşün artık. Benim gibi masum genç kızları aldatıp zevkine âlet eden senin gibi canavarlara iyi bir ders olur. Alçak Landru... Landru senden daha faziletliydi. Çünkü sevdiği kadınları hem de karnında bir çocukla, terkedecek yerde haberleri bile olmadan onları öldürüp küllerini havaya savuruyordu. Halbuki sen... Halbuki sen... İşte sana son defa ihtar ediyorum. Yirmi dört saat içinde gelip beni aramazsan herşeyi açıklar, icap ederse bir de basın toplantısı tertip ederim.

İmza: Sana tesadüf etmek betbahtlığına uğramış biçare Jeanine»

Gördünüz mü işi? Üstelik Mösyönün bir de çocuğu olacak, diyordu Henriette. Bereket Mösyö vaktinde aklını başına topladı. Karısına:

— Dur biraz, dedi, görmüyor musun? Bu mektup bana gelmiş olamaz...

— Neden? diye sordu Madam Toinon.

— Baksana, içinde çocuktan bahsediyor Halbuki ben... Sen nerde buldun bu mektubu kuzum?

— Koyduğun yerde. Pardösünün cebinde tabii, alçak herif.

— Evet, alçak herif. Ama ben değil. Metroda yanımda oturan. Allah kahretsin sersem herifi; elindeki mektubu kendi cebi diye benim cebime tıkmış. kabahat onda değil, tabii bende. Keşke metroya bineceğime yaya yürüseydim...

Antoin Creuzat

— Çok yalancı gençmiş... Dün bana: «Seni edebiyen seveceğim» dedi, bugün ölüvermiş!..

Doktor — Soyununuz!..

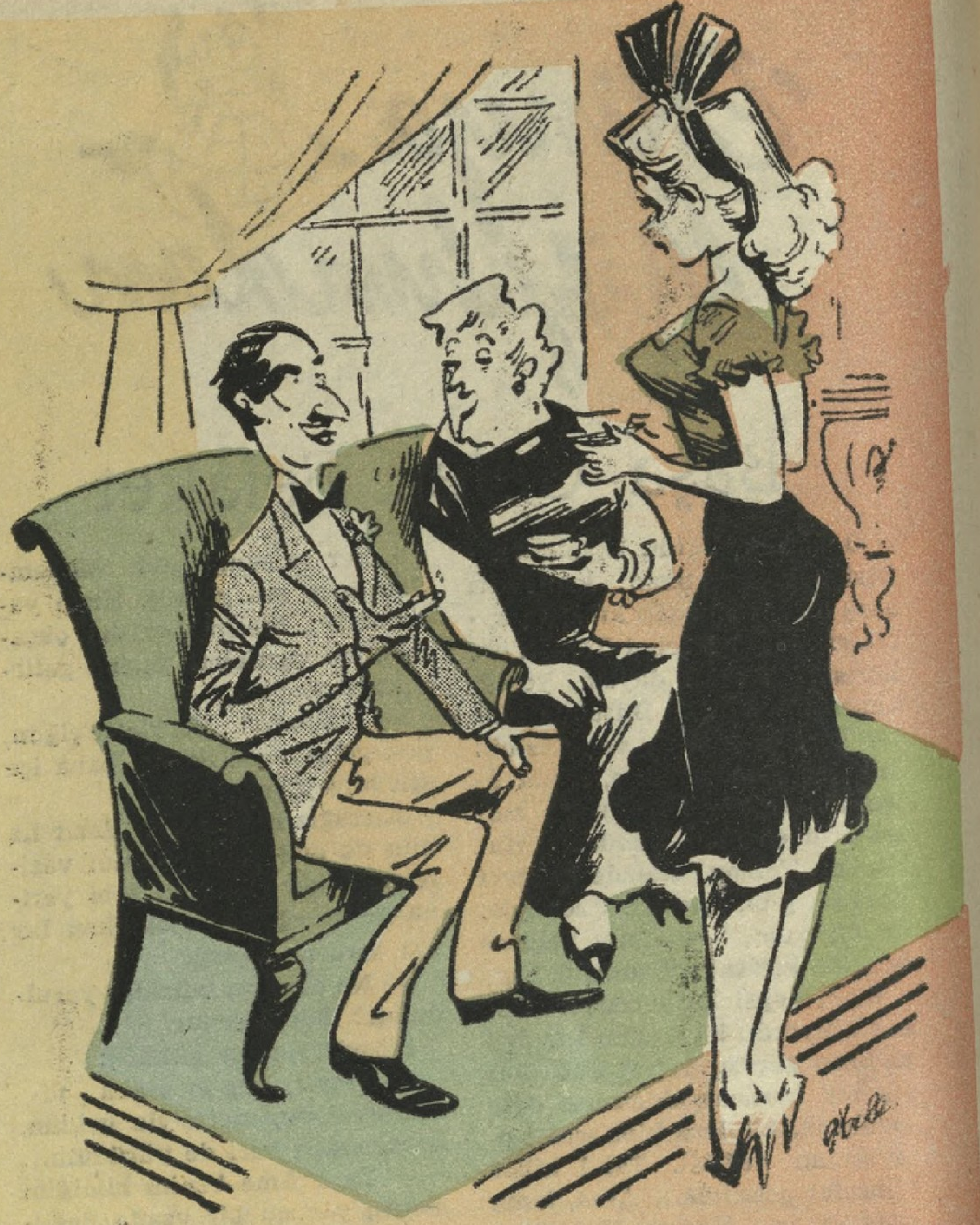
000238

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Nasıl karıcığım, ropdöşambrımı beğendin mi?.. Halis deve tüyünden!..

— İl Travaso —

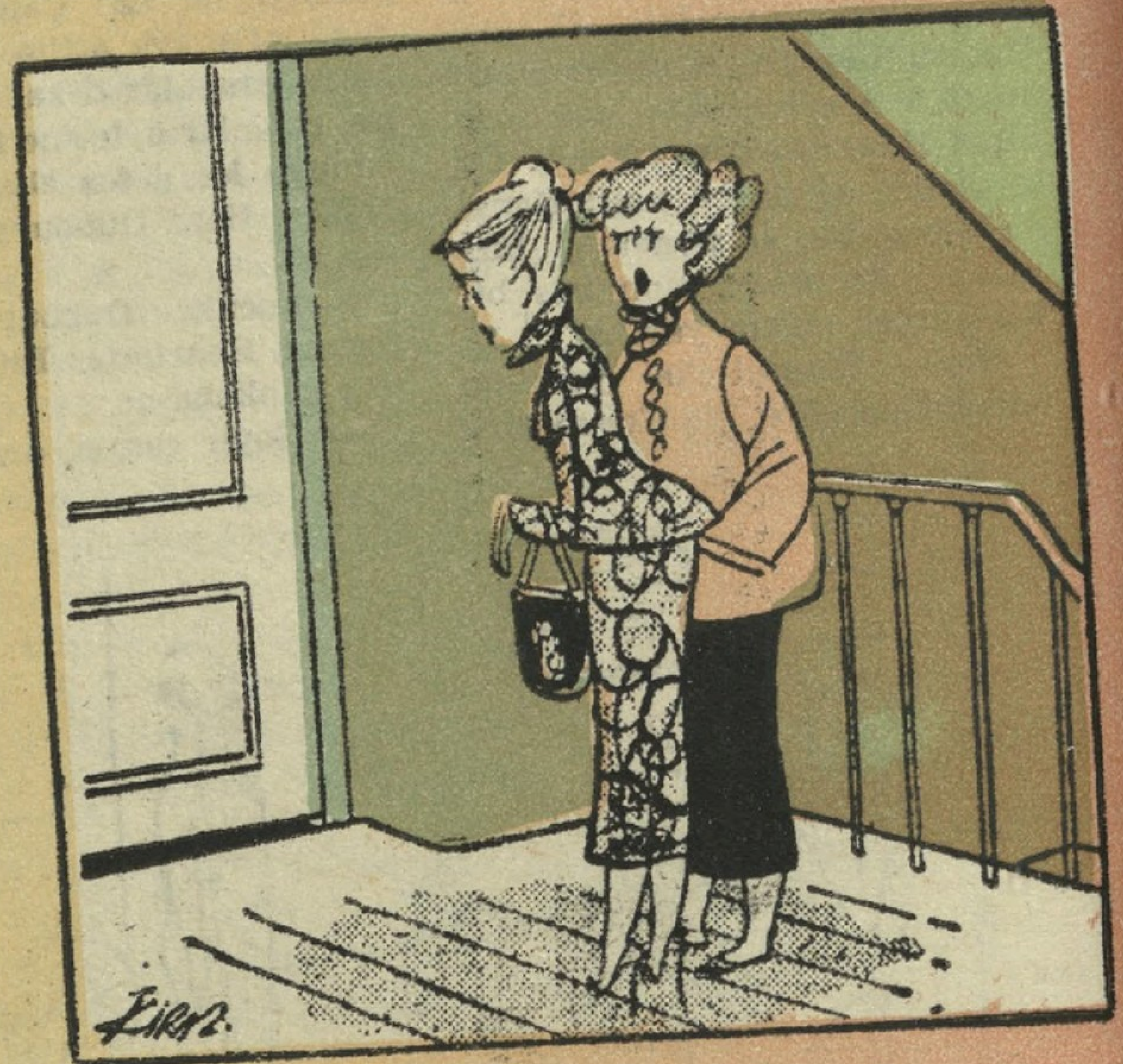
— İşte benim küçük bebeğim, henüz on sekiz yaşında...
— Müsaade eder misiniz, biraz kucağıma alıp seveyim!..

— İl Travaso —

HİKÂH DAİRESİNDE :
— Pol?..
= Meri?..

— İci Paris —

— Odasında ışık yok... Galiba yalnız değil!..

— Samedi - Soir —

000239

12
13

BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI

BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP

GRİPİN

KİNİNLİ GRİPİN

KİNİNLİ

GRİPİN faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Yapı tasarrufu

%5 FAİZ
UZUN VADE
YETER KREDİ

EMLÂK BANKASI

Türkiye İş Bankası

1953

Yılının Son Çekilişi

30 Aralık
Bahçeli
6
Ev

150 Liralık Bir Küçük Cârî Hesap Açtırınız

1954 de
Bahçeli 30 Ev

Bir Buçuk Milyon Lira

Baysal

ÇİÇEK MAĞAZASI
TEL: 41747

Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve Mevsim
Çelenkleri
Beyoğlu Parmakkapı Mis
Sokak No: 1

AZ FAKAT ÖZ YİYİNİZ

ARI
Petit Beurre
EXTRA-EXTRA

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI

BİSKÜİLERİ

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 İkramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri

İkramiye kazanmayan yerler için ayrı keşideler

Bedava Takvim 1954

★ Aydabir, baştanbaşa renkli, fevkalâde yılbaşı sayısında okuyacularına resimli bir yeni sene takvimi hediye etmektedir.

★ Zarif bir zevk ile hazırlanan «Aydabir Takvimi» sizi başka takvim almak ihtiyacından kurtaracaktır.

Akbaba

SAYISI
50
KURUŞ

Klodfarer Cad.
No. 8 - 10
Belediye
İSTANBUL
Telefon: 21811

ERCAN MATBAASI

000240

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Hizmetçi — Hasta değilim doktor, üç aydır maaşımı vermedikleri için yatıyorum...
Doktor — Aman biraz çekil de yanına uzanıvereyim: Bana da bir senelik borçları var!...

000241